

60 personliga berättelser om internationell mission

Innehåll

Inledning – <i>Lasse Svensson</i>	4
01 Den inre resan – <i>Charlotte Thaarup</i>	5
02 Mission är att återupprätta varandra – <i>Henric Götefelt</i>	6
03 En väg som inte längre begränsar – <i>Anne och Carl Sundberg</i>	7
04 Ett möte jag aldrig glömmer – <i>André Jakobsson</i>	8
05 Till ALLA folk – ALLA dagar – <i>Bertil Svensson</i>	9
06 Vingar till frihet – <i>Gunilla Eliasson</i>	10
07 Ekologisk odling för framtiden – <i>Karin Wiborn</i>	11
08 Att leda människorna till Gud – <i>Mamy Raharimanantsoa</i>	12
09 Tre erfarenheter – <i>Kjell Norberg</i>	13
10 Om vi hade kommit förbi lite tidigare – <i>Petter Hermansson</i>	14
11 Någonting hände där och då – <i>Karin Åkesson</i>	15
12 Att nå de onådade – <i>Anonym familj</i>	16
13 Skörden är stor, men arbetarna är få – <i>Steven Swanson</i>	17
14 Jag sitter helst på golvet – <i>Ulrika Morazán</i>	18
15 För Gud finns inga gränser – <i>Sofia Camnerin</i>	19
16 Kallad att tjäna? – <i>Walla Carlsson</i>	20
17 Längst ner i den sociala hierarkin – <i>Maria Brunander</i>	21
18 Varje barn skulle ha en jordglob! – <i>Helen Friberg</i>	22
19 Det finns sånger vi kan både i Sverige och i Ecuador – <i>Lena Wohlfeil</i>	23
20 Vem brinner för internationell mission? Gör jag det? – <i>Gerdine Willemsen</i>	24
21 Att vara lärjunge och budbärare – <i>Nicolina López</i>	25
22 Helt omtumlad av intryck – <i>Johanna Bondesson</i>	26
23 När bildörren stängdes var det som att hjärtat gick itu – <i>Johan Einarsson</i>	27
24 När cirkeln sluts – <i>Ida Hennerdal</i>	28
25 Min pappa var också pastor. Han begick självmord – <i>Jenny Dobers</i>	29
26 Att leva i andra kulturer – <i>Peter Karlbom</i>	30
27 Reflektioner om internationell mission – <i>Rune Andersson</i>	31
28 Hos oss är Gud också fattig – <i>Susanne Rodmar</i>	32
29 Mission, ett privilegium att leva med – <i>Ulf Hällmarker</i>	33

30 Ett fantastiskt engagemang – <i>Inger Ågren</i>	34
31 Vår evangelist ropade för full hals – <i>Fredrik Fällman</i>	35
32 Vi sitter på marken och pratar med barnen – <i>Maja Carlsson</i>	36
33 I Indien tog jag beslutet att följa Jesus – <i>Ida Levin</i>	37
34 Hans kärlek till mission och bistånd kom att prägla mig – <i>Kerstin Enlund</i>	38
35 Jesu svar på våldet i världen – <i>Petter Jakobsson</i>	39
36 Tindrande barnögon – <i>Emma Rudäng</i>	40
37 Hälsa för alla i Kongo – <i>Håkan Lilja</i>	41
38 Festen var långt ifrån inställd – <i>Olle Alkholm</i>	42
39 Guds kärlek drev dem att möte behoven – <i>P-O Byrskog</i>	43
40 Deras mod och uthållighet inspirerade mig – <i>Gerard Willemsen</i>	44
41 Vi bad och delade stärkande bibelord i Kongo – <i>Rasmus Andersson</i>	45
42 Veckorna i Bolivia öppnade upp något inom mig – <i>Gunilla Ikponmwosa</i>	46
43 Samvaro, värme, gemenskap och delaktighet – <i>Isac Zekry</i>	47
44 Nya bekantskaper och nya platser – <i>Linnéa Jimenez</i>	48
45 Starka Jesus-möten i Afrika – <i>Christer Daelander</i>	49
46 Kallad av vår Herre och uppmanad av missionsbefallningen – <i>Jesica och David Eriksson</i>	50
47 Vi är här för att tjäna – <i>Myggan Kallfors</i>	51
48 De var så tacksamma att få hjälpa – <i>Cajsa Carlsson</i>	52
49 Helig kallelse att dela tron vidare – <i>Pär Alfredsson</i>	53
50 Nyfrälsta drogmissbrukare startade företag – <i>Torgny Veibäck</i>	54
51 Mission är ”både och” – <i>Stefan Emilsson</i>	55
52 Mission som vidgar vyer – <i>Peter Wärnelid</i>	56
53 Mission i Japan – <i>Indika Alge</i>	57
54 ”Där borta” är närmare än någonsin – <i>Anna Kimming</i>	58
55 Med Guds hjälp gjorde vi skillnad – <i>Johan Lindgren</i>	59
56 Kvinnor i Sverige och Mellanöstern – <i>Pheabe Zekry</i>	60
57 Ansvar att arbeta för alla människors lika värde – <i>Anna-Carin Persson Stenbeck</i>	61
58 Social rättvisa i Ecuador – <i>Andrea Hermansson</i>	62
59 Vad gör du här? – <i>Barbara Jean Swanson</i>	63
60 Framför henne står fem polisbilar parkerade – <i>Cecilie Larsen</i>	64

Inledning

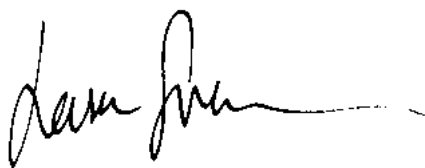
Equmeniakyrkans vision är att vi vill vara en kyrka för hela livet där mötet med Jesus Kristus förvandlar mig, dig och världen. Det är en bra vision. Den påminner om att kraften till förvandling kommer från Gud och att också kyrkan är Guds.

Dessutom bejakar visionen en långsamhet genom att lyfta fram det personliga mötet. Gud har tid. Tid nog att möta oss var och en personligt. Vi vet inte hur det mötet slutar, för det är ett möte med en levande och verksam Gud. Men vi vet att det förvandlar. Mig, dig och världen.

På dessa sidor finns samlade många olika berättelser. Det är olika personer som skriver om sitt möte med Equmeniakyrkans internationella mission eller sin erfarenhet av den. Många av dessa berättelser har det gemensamt att det handlar om möten. Med människor och med Gud. Ofta i enkla och vardagliga sammanhang.

Men ett möte så viktigt att man väl minns det även många år senare. För mig är det tydligt att när vi möts i ögonhöjd för samtal, eller om det så bara är för att byta en blick, så möter vi också Gud. Vi ser Gud i varandra och mötet med varandra blir ett möte med Gud. Ur ett sådant möte kan kraft till förvandling bli tydlig. Där kan idéer födas och visioner komma i dagen.

Välkommen att ta del av många spännande, intressanta och viktiga berättelser om vad internationell mission kan betyda för oss. Kanske vill du läsa en text om dagen under insamlingsperioden och reflektera över de möten som förvandlat dig?

Lasse Svensson, kyrkoledare Equmeniakyrkan

01 | Den inre resan

När Jesus hade fötts i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid kom några österländska stjärntydare till Jerusalem och frågade: "Var finns judarnas nyfödde kung? Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom."

– MATTEUSEVANGELIET 2:1-2

Jag samlar på julkrubbor. Jag har stora, mindre, små och pyttesmå. De är från hela världen, många är gåvor.

Gemensamt för krubborna är att hela julens glada budskap om Guds människoblivande samlas i en gemensam scen, överskådlig och vackert ordnad. Men helt så enkelt var det ju inte!

Visst är det spännande eller rent av skrämmande hur mycket resande som finns i berättelserna kring Jesu födsel? Maria från Nasaret reser efter bebådelsen och besöker Elisabeth i Ein Karem, 150 km. Maria reser tillsammans med Josef från Nasaret till Betlehem, återigen en sträcka på 150 km. Stjärntydarna reser från "Österland" kanske dv Babylon till Betlehem; 1500 km? Och Josef och Maria flyr med barnet till Egypten 800, 900 km bort.

Längsta resan var dock när Jesus, som ägde Guds gestalt avstod från allt och antog en tjänarens gestalt och blev som en av oss, som Paulus skriver.

Guds mission innebär resor, flytt och att gränser och barriär överskridas.

När min syster var 14 och jag 17 visste vi mer eller mindre tydligt, att det var sannolikt hon som skulle resa ut i världen och förkunna i handling och med ord, medan jag skulle bli pastor hemma i Danmark. Så blev det!

När Birgitte, mitt enda syskon, var 23 år gammal reste hon till Zaire, nu Kongo Kinshasa, efter att ha utbildat sig inom medicin och gått kurser i teologi och franska. Sedan dess har vi levt på var sin kontinent. Hon har för Guds rike och metodistkyrkan bott och arbetat i Kongo, Algeriet, Kenya och i USA medan jag har varit i Danmark och Sverige.

Livet är ingen gullig julkrubba. Livet är en resa. Några flyttar till andra kontinenter och för andra blir den fysiska resan kortare. Den viktigaste resan är dock den inre, där vi vidgar våra tankar och flytta våra inre gränser. På så sätt kan vi vara i Guds mission i den världen, vi vet att Gud älskar så högt att han blev som en av oss.

Charlotte Thaarup, regional kyrkoledare Region syd

02 | Mission är att återupprätta varandra

En central princip inom ickevåldet är att vi alla bär på en del av en större sanning. Precis som den kristna tanken att vi alla är skapade av Gud och därför bär på ett oändligt värde. Gud har lagt ned gåvor och ett kall i oss alla.

Den ickevåldsliga principen innebär också att våldsanvändande förhindrar den här större sanningen att få komma fram, att använda våld förhindrar människor från att leva ut sina gåvor och leva i sin kallelse. Det handlar både om det direkta våldet mellan människor men även det strukturella och kulturella våldet, det som handlar om ekonomiska system och ojämna maktrelationer och som cementeras av fördomar och rasism.

Verklig, sund och god mission utmanar det här våldet. När vi i missionen får knyta band till nya syskon i andra länder och sammanhang gör vi motstånd mot fördomar och ojämna maktrelationer. Att få knyta relationer och skapa gemenskap med människor i ett land som tidigare har varit kolonialiserat, härjat av krig eller varit en kolonialmakt och bedrivit krig är att visa på en annan värld, ett annat rike. Där vi istället för att bruka våld mot varandra, får tjäna varandra, får realisera och återupprätta varandra. Det är mission.

Därför får inte heller missionen stanna vid exempelvis ett ensidigt givande eller enkelriktade böner och hjälpsändningar. Samma människor vi vill be för och hjälpa måste vi också vara beredda att be om hjälp och ta emot böner ifrån. Vi behöver varandra, vi blir rikare tillsammans. Därför behöver vi som är vana vid att vara de som sänder ut missionärer, skickar stöd, ber för, utmana oss i att se oss som behövande, i behov av mission, stöd och förböner. Så kan vi bli befriade från fördomar, få en rikare kyrka och bli återupprättade.

Henric Götefelt, samordnare projektplan fred, jämställdhet, klimat

03 | En väg som inte längre begränsar

När jag, Anne, var ung sjöng vi i ungdomskören en sång av Olle Widestrand. En vers lyder så här: ”Känns bördan tung du bär, hjälp en vän i nöd, är du missnöjd med ditt liv, bryt åt någon bröd. Har du kanske svårt att tro, glöm dej själv en tid. Gör en annans nöd till din och du finner frid. Endast den skall bliva rik som har lärt sig ge, ty att giva är att få stor välsignelse.”

Ett tema under det här året har varit ”till Jordens yttersta gräns”. Som Kyrka har vi av Jesus fått uppmaningen, kanske utmaningen, att dela glädjebudet ”till jordens yttersta gräns”. I våra olika arbeten i Kongo står vi i den utmaningen. Men jordens yttersta gräns måste inte ses geografiskt. Det handlar inte främst om att åka långt bort utan kanske om att, med fantasi och i glädje, bistå människor i deras strävan att överbrygga sina egna gränser.

I Kinkala, strax väster om Brazzaville, öppnar vi (ASUdh) just nu upp en gammal väg till byn Madzia. Kanske öppnade Missionsförbundets missionärer, för 110 år sedan, den ursprungliga vägen. Den har använts, byggts om, sträckts om och till slut fullkomligt körts sönder. Den har blivit en gräns och skärmat av Madziaborna från sjukhus, marknadsplats och kontakt med yttervärlden. Nu får vi vara med och göra vägen farbar. Equmeniakyrkan finansierar – tack vare ett stort arv – ett vägbygge som gör att människorna i Madzia inte längre begränsas, eller isoleras, av sin dåliga väg.

Det finns många sådana uppgifter i vårt Internationella samarbete. Det behövs människor med alla slags utbildningar i Kyrkans arbete för att göra Gud känd och trodd i hela världen. Anta utmaningen!

Anne och Carl Sundberg Missionärer i Kongo Brazzaville

04 | Ett möte jag aldrig glömmer

För 10 år sedan mötte jag honom. Han var pastor i södra Afrika, lika gammal som jag och med samma längtan att nå människor med evangelium.

Jag i en svensk förort, med hög levnadsstandard och väldigt lite öppen misär. Han i en förort till en av världens stora städer, i ett område med extrem fattigdom och misär. 70-80% arbetslöshet och nästan var tredje invånare smittad med HIV.

Han berättar att han ofta håller begravningar efter det att unga människor avlidit p.g.a. våld och kriminalitet. Varje vecka åker han runt till offentliga toaletter och fyller på med kondomer för som han sa: "Nåt måste vi i vart fall göra!"

Församlingen ordnar med matsservering till 250 människor varje dag. De ordnar läxhjälp för skolbarnen, och kyrkan är ombyggd för att fungera som vårdcentral. Här finns läkare och sköterska och tandläkare som tar sig an de personer som har störst problem.

Vi möttes hemma i köket i min lilla "Svensson-förort". Det mötet kommer jag aldrig att glömma. Vi kände en sådan gemenskap i längtan att få förmedla evangelium. Senare fick jag möjligheten att besöka hans församling och deras arbete för evangelium.

Idag stödjer den församling som jag tillhör det arbetet konkret genom pengar, förbön och coachande insatser. Mission handlar om att Gud vill möta människor. Därför tror jag att vår främsta mission är att möta människor – utsatta på olika sätt – och alla dem som vi delar längtan och vandan med. Ta chansen att lära känna ett "syskon" som längtar precis som du. I det mötet växer längtan, och möjligheterna, att vara del i Guds stora mission.

André Jakobsson, regional kyrkoledare Region nord

05 | Till ALLA folk – ALLA dagar

Det finns ett litet ord på svenska, som blir detsamma oavsett om du läser det framifrån eller bakifrån; ordet ALLA.

”Gör ALLA folk till lärjungar”, uppmanar Jesus sina lärjungar i Matteusevangeliet 28:18-20.

I Sverige kallar vi texten ”Missionsbefallningen”, på engelska ”The Great Commission”.

Det Stora Uppdraget gavs till lärjungarna då och det gäller ALLA dagar – och Jesus lovar att vara med oss!

När jag var i övre tonåren trodde jag att min framtid var att ta över familjeföretaget i Småland. Men ett tydligt Gudsmöte för snart 50 år sedan ändrade mina planer. I stället för att fortsätta ekonomistudierna blev det studier i teologi, mission och bistånd. Hela vuxenlivet har sedan handlat om kyrka och mission.

Men det är inte bara jag som har kallelsen ”till jordens yttersta gräns” och ”till tidens slut”, den har vi alla som Jesu lärjungar. Varje församling är en del av Guds mission i världen. Uppdraget handlar inte bara om mission i den egna närmiljön och Sveriges folk, utan det gäller ALLA folk. Kyrkan är en global rörelse i enlighet med Jesu ord i Johannesevangeliet 3:16 ”Så älskade Gud världen...”

Du och jag – vi alla – får vara med och dela de glada nyheterna – i ord och handling – och bli en del av Guds vision för världen: Uppenbarelseboken 7:9-10.

Tag med dig detta lilla ord – ALLA – i ditt liv och din församling inför den kommande julen och det nya året i dina tankar, böner och omsorg: Hur kan vi i Equmeniakyrkan bidra till att ALLA får höra Guds ord och får del av Guds kärlek?

Bertil Svensson, tidigare internationell koordinator Equmeniakyrkan

06 | Vingar till frihet

Där satt de, ett gäng barn med förväntansfulla ansikten och nyfikna blickar. Vad var det nu som skulle hända?

Högtalarna dånade med lovsångsmusik och folk från bostadsområdet slöt upp för att vara med på en interaktiv föreläsning om vad våld i nära relationer är och att det är möjligt att bryta den negativa spiralen om vi bara börjar lyfta på locket och tala om våldet som faktiskt finns och se verkligheten som den är.

Barnen skulle ha sitt eget program. Paola och Génesis pratade om att vi fått en kropp, en fin och vacker, som vi behöver ta hand om på bästa sätt. En Guds gåva till oss alla. Kroppen ska ju hålla och fungera hela livet. Den är min och jag har rätt att sätta gränser och bestämma över den. Ingen har rätt att ta något från mig eller ta på mig på ett sätt som jag inte är med på. Att barn får en medvetenhet om sina kroppar och hur man kan skydda sig själv från sexuella övergrepp genom utbildning är ett förebyggande arbete som samlarbetskyrkan i Ecuador, Förbundskyrkan gör.

Equmeniakyrkan finns med och stöttar ekonomiskt just "Alas de libertad – Vingar till frihet", ett center som arbetar för "dessa minsta" som ofta är barn och kvinnor i utsatta situationer. Mission är att utföra Jesu uppdrag, det är att se varje människa så som Jesus ser och att se Jesus i dem. Hur vi kan träna våra ögon att se och våra händer att göra något för de som räknas som små, men är stora i Guds ögon, är en bön att fortsatt stava på.

Gunilla Eliasson, missionär

07 | Ekologisk odling för framtiden

Jag besökte ett flyktingläger på gränsen mellan Myanmar och Thailand. Eller, läger och läger. Det var mer som ett bostadsområde långt från andra städer och byar.

Där fanns skola och kyrka. Efter en rundvandring satt jag med kyrkans pastorer och ledning för att prata om livet. Svårigheter och möjligheter. Det fanns en sak som alla sju pekade ut som det svåraste att hantera, och det var att fostra sina unga till hopp. Jag bär med mig kommentarer, trots att det är ganska länge sedan, som att ”det är svårt att se gnistan dö i de ungas ögon”, ”vad har de att hoppas på?”, ”hur ska vi få dem att vilja utbilda sig”.

Avsaknaden av hopp hos de unga var värre än bristen på mat, rörlighet och andra förnödenheter. Vi bad tillsammans och jag gick därifrån, ganska stukad, tillbaka genom byn. Det var många små hus tätt placerade, en del med små odlingar framför runt huset och andra med kök utanför själva byggnaden.

Bland alla hus var det en skylt som stack upp i en trädgård där det stod ”ekologisk odling för framtiden” Det fastnade hos mig som ett hoppets tecken. Någon bar tankar om framtiden, någon trotsade hopplösheten och gjorde lite extra för att sprida framtid och hopp.

Flera år senare, började jag fundera över vilka odlingar som inte var ekologiska i det sammanhanget? För mig blev det en läxa i att alltid försöka gripa det halmstrå som finns för att hålla fast i hoppet. Det är en del av vår kristna tro. Och att det alltid finns något att lära. Internationell mission är att vara tillsammans i hopp om en bättre värld – Guds rike.

Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp.

– JEREMIA 29:11

Karin Wiborn, biträdande kyrkoledare

08 | Att leda människorna till Gud

Det viktigaste av allt jag fått erfara och som är av evigt värde är mötet med Jesus som radikalt har förändrat mitt liv. Det hände därför att det fanns de som var övertygade om vikten av att vittna om Jesus. För mig blev det början på en lång resa.

Vår mission är en del av Guds mission: När tiden var inne sände Gud sin Son; Som Fadern har sänt mig, sänder jag er; Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar... till jordens yttersta gräns. Det finns frågor som jag bär med mig i mitt engagemang i mission: Vad brinner jag för? Älskar jag människorna jag är utsänd till? Hur ser jag på dem? Hur vill jag se Gud verka i dem?

För mig handlar missionen om att leda människorna till Gud. Gud är kärlek (Första Johannesbrevet 4) är den tydligaste uppenbarelsen av Guds karaktär; detta kommer till oss i Kristus. Jag har lärt mig att när jag utformar kristen teologi och praxis är det alltid klokt att arbeta från den tydligaste uppenbarelsen till den mer dunkla, särskilt i andra kulturer. Man ska också medge att det finns paradoxer om Guds karaktär som vi aldrig kommer att lösa för "vi vet delvis" (Första Korinthierbrevet 13:9). För att formulera teologi bör man stå upp varje morgon och ta ett ödmjukhetspiller tillsammans med sin profylaxmedicin mot malaria.

I Guds mission handlar det om att ge och ta, att vara både lärare och lärning, att dela det man är bra på och att lyssna och lära sig av andra kulturer.

I möten med människor är det viktigt att känna till den kulturella grammatiken och hur vi-kultursamhällen i Kongo fungerar. Hierarkin liksom familjen, respekten för de äldre och den osynliga världen är viktigt. Det gäller också att förstå att tidsbegreppet är elastiskt och att drömmen och bönen är självklara delar i vardagslivet.

Det är inte att gå på röd matta, fastän evangeliet tas emot positivt. Glädjen kommer när man ser att mottagandet av Ordet leder till förändring. Församlingen växer. Pastorer och ledare får sin utbildning. Kyrkan engagerar sig så gott den kan för att förbättra människornas livsvillkor genom sjukvård, ungdomsarbete, skola, rättvisa, olika utvecklingsprojekt mm. Dagens bibelöversättningsarbete till många olika kongolesiska språk kan på sikt leda till fördjupning av den växande tron i Kongo. När någon får höra Guds ord på sitt "hjärtas språk", får tron en djupare dimension.

Gud, tack för att Du älskar alla människor och vill dem väl.

Hjälp mig att se på dem som Du.

Fyll mig med din kärlek så att jag kan förmedla din kärlek till andra.

Gör mig villig att lära mig att älska som Du.

Amen.

Mamy Raharimanantsoa, missionär i Kongo Brazzaville

09 | Tre erfarenheter

Jag var ungdomsledare i Vaggeryd 1978. En vecka hade SMU besök av japanmissionär Harald Fält. Det var så bra. Det var tydligt att mission inte bara är u-hjälp. Sedan dess har jag alltid tyckt att det är bra att vi har ett engagemang i Japan.

Församlingarna och idrottsklubben i Långaredsbygden hade under ett drygt decennium barnläger för barn från Korosten, Ukraina. Vid ett tillfälle sitter jag på en ukrainsk kollegas arbetsrum.

Det är litet. Plats för skrivbord med stol på båda sidor. Bakom besöksstolen, där jag satt, en anslagstavla. Där hängde vimpeln från idrottsklubben i Långared. Jag kommenterade den och fick till svar att den hängde där för att han skulle komma ihåg att be för oss varje dag.

Vi hade ordnat kläder, resa, läger, gett tid i tre veckor m.m. men det var han, mer än jag, som bad.

2018 får jag möjligheten och förmånen att delta i kursen Ska'ut Mera, i Ecuador. Det är söndag. Vi är på gudstjänst. Kyrkan full. Man sjunger på ett språk som inte är mitt. Det är en musikstil som inte är min. Jag vet att de skall sjunga ungefär trekvart. Jag sitter där. Slappnar av. Är.

Så känner jag att tårar rinner på mina kinder. Det är inte mitt språk. Inte min musikstil. Men Gud är där. Efteråt tar jag hjälp av Hans Dahlgren för tolkning och söker upp pastorn.

Berättar om min upplevelse och han börjar le som om han visste vad jag skulle säga innan jag berättat färdigt. När jag är klar klappar han om mig och säger: Så är det för mig när jag är i Sverige.

Kjell Norberg, Ska Ut Mera

10 | Om vi hade kommit förbi lite tidigare

Den gamle mannen kan redan ha varit död då vi hastigt la upp honom på pickupens flak.

En av våra läkare och en läkarstudent klättrade upp bredvid för att försöka återuppliva honom och rensa luftvägarna. De sköterskor som brukade ta hand om honom hade inte kommit sedan jordbävningen någon månad tidigare. Några få mil i alltför hög fart senare så kom vi fram till närmsta bys lilla klinik och fick snabbt in mannen. Efter vad som kändes som timmar kom klinikens personal ut, tillsammans med vår läkare, och berättade att det inte fanns mer att göra. Vi fick med oss kroppen tillbaka, vår läkare och några studenter gjorde i ordning honom inför begravningen.

Tankarna malde. Om vi kommit förbi mannens hus lite tidigare, om vi hade valt att göra hembesöken i början av dagen istället för på eftermiddagen, då tältet i vår provisoriska mottagning hade börjat tömmas på patienter...

Men i samtalet med änkan, barnen och barnbarnen uttrycktes en tacksamhet som jag först inte förstod. Mannen var ju död, vi kom för sent. Men det fanns en känsla hos familjen att vår närvaro innebar att han i alla fall blev sedd, att det fanns en omsorg. Läkare, sjukvårdspersonal och till och med en pastor från Sverige hade funnits där för att hjälpa till, utan att kräva någon betalning.

I ett misslyckat försök att rädda livet på en gammal man kan Guds kärlek lysa igenom. Guds förmåga att använda det lilla vi gör ger hopp och kraft att fortsätta.

Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont, ty du är med mig, din käpp och din stav gör mig trygg.

– PSALTAREN 23:4

Petter Hermansson, missionär

11 | Någonting hände där och då

”Nästa vecka ska vi på studiebesök till Missionskyrkan. Vi kommer att få möta en missionär och titta på en missionsutställning”. Så kunde det låta fredag eftermiddag, då fröken informerade om nästa vecka.

Jag minns dessa spännande besök med leksaker av kapsyler, plåtburkar, berättelser om läskiga djur och märkliga sjukdomar, kyrkbyggen – vi kunde nästan höra hur regnet smattrade mot plåttaket, vattenprojekt och sjukhus. Spännande, roligt och jag var stolt över att det var till ”min” kyrka hela klassen skulle åka.

När jag var lite äldre besökte radiomissionärer från Ecuador vår församling och jag minns hur jag i gudstjänsten fick vara med och be för missionskollekten. Någonting hände där och då. Detta blev plötsligt mer än spännande berättelser och andras erfarenheter. Detta angår ju mig, här har jag en plats, och något började gro.

När jag några år senare fick frågan: ”Varför ska en del få höra talas om Jesus två gånger, medan andra aldrig får höra om Jesus?” började jag fundera kring det faktum att det finns otroligt många människor som aldrig fått chansen att lära känna Jesus, och här hemma i Sverige hade jag ju hört om honom sedan jag var liten.

Jag skulle inte säga att jag hade någon uttalad missionärskallelse, men jag ville att människor skulle få chansen att lära känna Jesus på ett personligt plan. Denna längtan blev till bön, så småningom började en kallelse ta form och efter några år i församlingstjänst gick jag en termins missionsträning och bosatte mig en period i Turkiet.

Det är så viktigt att vi fortsätter att berätta, informera och inspirera om vårt gemensamma missionsuppdrag också till våra barn och ungdomar. Låt oss fortsätta plantera frön hos dem som kommer ta över både planeten och uppdraget.

Men hur ska de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Och hur ska de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur ska de kunna höra om ingen predikar? Och hur ska några kunna predika om de inte blir utsända? Som det står skrivet: Hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar det goda budskapet!

– ROMARBREVET 10:14-15

Karin Åkesson, missionsinspiratör för Equmeniakyrkan

12 | Att nå de onådda

För 20 år sedan flyttade vi till Sverige för att vara med i en församlingsplantering. Vi upplevde Guds ledning att ideellt vara med och stödja en annan familjs kallelse under ett år, för att sedan följa vår egen kallelse vidare ut i världen. Det blev 16 år, våra tre barn föddes, vi fick vänner och vardagsliv i Sverige.

Från tiden i församlingsplanteringen lärde vi oss att leva och andas församlingsliv 24/7, både tillsammans som kyrka och utåt i samhället. Alla delar av vardagslivet gav tillfällen att möta människor där Gud kunde beröra. Allt vi gjorde var med en medvetenhet om att Gud är här i oss och med oss och vill möta de vi möter.

Under tre års tid har vi nu haft förmånen att vara utsända av Ekumeniakyrkan som missionsarbetare. Vi har också lokala församlingar i ryggen. Vårt fokus är att nå de onådda och hjälpa fram och stödja nationella ledare.

Chocken blev stor när vi plötsligt hade titel, arbetsbeskrivning och lön. Där vi innan, i vårt vardagsliv, delade evangeliet, hade vi nu en 75% tjänst. Det var svårt att få ihop allt i början. – Har man en tjänst och får man en lön måste man ha något konkret att visa upp, eller hur? Visa att man är värd sin lön.

Under en lång tid utmanade Gud oss att våga lägga våra egna försök åt sidan och istället ta emot hans gåva: Att vila i Kristus med hans ok på våra axlar så att det livet vi lever får vara efter hans vilja och i hans kraft. Det handlar om en vandring, ett vardagsliv och en gemenskap. Inte bara för oss ute på fältet utan för var och en, i och med att vi är Guds älskade barn.

Anonym familj utsänd till en onådd folkgrupp

13 | Skörden är stor, men arbetarna är få

Därefter utsåg Herren ytterligare sjuttio två och sände dem före sig två och två till varje stad och plats dit han själv ämnade sig. Han sade till dem: »Skörden är stor men arbetarna få. Be därför skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd. Gå, jag skickar er som lamm in bland vargar. Ta inte med er några pengar, någon påse eller några sandaler, och stanna inte på er väg för att hälsa. När ni kommer in i ett hus, så säg först: Frid över detta hus. Och om där bor en fridens man skall den frid ni kommer med bli kvar hos honom; annars skall den vända tillbaka till er. Stanna sedan i det huset och ät och drick vad som bjuds; arbetaren är värd sin lön. Flytta inte från hus till hus. Och när ni kommer till en stad där man tar emot er, ät då det som sätts fram, bota de sjuka som finns där och säg till folket: Guds rike är snart hos er. Men har ni kommit till en stad där man inte tar emot er, gå då ut på gatorna och säg: Till och med dammet som har fastnat på våra fötter här i staden stryker vi av – behåll det. Men så mycket skall ni veta: Guds rike är snart här.

– LUKASEVANGELIET 10:1-11

Jag gillar att åka genom de skånska fälten på sommaren. Så långt som mina ögon kan se, finns åkrar redo att skördas. Det påminner mig om Jesus ord, ”Skörden är stor, men arbetarna är få.” (Lukasevangeliet 10:2)

Jesus vill att vi ska gå ut och träffa människor. Det är inte bara en uppgift för de närmaste tolv, det var en uppgift för alla. Jesus skickade ut 72 människor med en strategi. De skulle inte ta med sig extra saker, t.ex., skor eller väskor. De skulle lita på gästfriheten från andra.

Men frågan är, kan vi använda Jesu strategi år 2020? Vi lever i en kultur som är självständig och privat. Vi misstänker främlingar och är rädda för att öppna dörrar. Jag tror att Jesus vill uppmuntra oss att se världen med sina ögon. Vi har grannar och kollegor som är upptagna med det dagliga livet. De är som vete på fälten, mogna och redo, men det finns ingen som tar in skörden, ingen som säger till dem att Gud själv är nära. Det var budskapet som Jesus gav sina lärjungar. ”Berätta för dem att Guds rike har kommit nära.” (Lukasevangeliet 10:9)

Så ofta är vi rädda för att tala om Jesus, eftersom vi inte vet hur vi ska förklara vår tro. Men Jesus förväntade sig inte att lärjungarna skulle ha alla svar. Han säger, ”Berätta för dem vem jag är.” Som Jesu lärjungar, visar vi andra att Jesus verkar i oss och att han vill verka i deras liv också. Jag är glad att vara en Jesu lärjunge i Sverige. Vi kan vara svaret på Jesu bön att Gud ska skicka ut fler arbetare på fälten!

Steven Swanson, missionär i Skåne med Equmeniakyrkan och Covenant Church USA.

14 | Jag sitter helst på golvet

”Sätt dig i stolen! Inte ska du sitta på golvet?!”, säger kvinnan. Jag sitter på trägolvet på verandan till ett hus på pålar i en by på den karibiska kusten i Nicaragua. Kanske bryter jag mot en regel när jag tittar upp mot henne och svarar att jag gärna sitter kvar på golvet.

Kvinnan ler mot mig och fortsätter: ”De som besöker vår by brukar inte gå ur sina bilar. Några har gjort det och kommit upp på en veranda, men de har aldrig suttit ner och verkligen aldrig på golvet. Jag sitter också helst på golvet.” Vi blir sittandes länge på golvet. Pratar om livet, drömmar, kyrka och om Gud. En guldstund.

Idag byggs det många murar i vår värld. Murar som det går att ta på och också osynliga murar. När vi i den världsvida kyrkan visar att vi – oavsett på vilken sida av murarna vi befinner oss – hör ihop, ger och tar emot så är det ett starkt vittnesbörd och kan i vissa fall skaka om.

Omskakad var det första jag kände när pastor Adela från Nicaragua frågade mig: ”När ber ni i Sverige? När ber du, Ulrika?”. Detta frågade hon efter att ha varit i Sverige under två veckor och deltagit i flera samlingar och gudstjänster. När de raka frågorna, fulla av omsorg, sjönk in i mig så väcktes en längtan att än mer lägga dagar, sammanhang och mig själv via bön i Guds händer.

I mötet med kvinnan på verandan och med Adela så förvandlades jag. Ta den chansen du med! Antingen genom att själv möta någon i ögonhöjd eller genom att lyssna till en annan persons berättelse. Kom ihåg att du också har något att berätta!

Ulrika Morazán, Latinamerikasamordnare, bitr. internationell chef

15 | För Gud finns inga gränser

Hör, Israel, Herren, vår Gud, är den enda Herren, och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv. Något större bud än dessa finns inte. – MARKUSEVANGELIET 12:29B-31

Det finns bara en enda mänsklighet och ett enda jordklot. Det finns bara en Gud som har skapat och skapar hela världen och Gud älskar hela världen. För Gud finns inga gränser och det lilla jordklotet är nog tämligen överblickbart för Gud. Gud ser nog som vi ser – ett vackert klot, med vatten och land. Samtidigt är Gud nära. Här och där. Gud som blir kropp och identifierar sig med de villkor vi alla lever under och i. Gud delar, helgar, har makt att förvandla. Gud tar en särskild ställning för de eller det som är förtryckt, lider, för de som inte har mat och inte accepteras. Jesus ställer sig på deras sida. Gud sänder sin Ande över hela världen. Mission, sändning, utgår ur Guds hjärta. Mission är kärlek som svämmar över inifrån Gud som vi beskriver som treenig.

Kyrkan har ingen mission, utan missionen har en kyrka. Missionen kommer före kyrkan. Kyrkans uppgift är att vara ett verktyg för Guds mission. Och Gud ser bara ett jordklot och en mänsklighet. Gud ser också en skapelse som är exploaterad, system som rubbas. Gud sänder sin Ande över hela jorden. Vi får delta i Guds pågående arbete för att dela, helga, hela, förvandla, ta ställning för de eller det som förtrycks, inte accepteras, inte välkomnas.

En kyrka kan inte vara kyrka om den inte lever i Guds mission, för kyrkan är Guds redskap.

Bön:

*Gud tack att du ger oss livet, en värld att leva i, människor att vara med. Förlåt oss för vår själviskhet. Hjälp oss att älska som du, se varandra, se hela världen som du ser den. Hjälp oss att dela rättvist, stå upp mot orättfärdighet. Kom med din Ande, igen och igen. Förnya oss, led oss och hela den värld som du älskar. Kom med din fred.
Amen.*

Sofia Camnerin, vice rektor på Enskilda Högskolan Stockholm

16 | **Kallad att tjäna?**

Jag satt alldeles ensam i en kyrka i Göteborg då jag var elev på Överås, Metodistkyrkans Teologiska seminarium. Det var en söndagskväll 1972 och Jesus och jag hade en pratstund.

Jag ville bli missionär men inte där eller där eller där, ville att det skulle vara pendlingsavstånd. Då hörde jag rösten ”Då får du vänta!” Jag tittade mig runt men ingen där. Än en gång kom rösten ”Walla, då får du vänta!” Jaha, då får jag väl göra det, tänkte jag.

Jag väntade ända till 90 talet, då det blev frihet i de Baltiska staterna och östblocket.

Min uppgift visade sig bli att bygga upp hjälpcenter för barn, unga, familjer som har speciella behov. Att vara med och arrangera gudstjänster och inspirera till efterföljelse. Att vara en del av människors vardag och visa på en väg som leder vidare i livet. Att visa på att det inte är hopplöst utan att det finns en framtid och ett hopp. Även om unga, kvinnor och män är inlåsta i ett fängelse – så finns det hopp.

En grabb som varit på ett fängelse för pojkar och där fått en julklapp som bland annat innehöll ett litet gosedjur, som nu var smutsigt efter stor användning, berättade att det betytt så mycket för honom.

Sedan dess har jag pendlat mellan Karlskrona och Litauen och andra länder. Vilken glädje, vilken tacksamhet till Jesus som gjorde allt detta möjligt.

Det håller än idag, även om vi just nu lever i Coronatider. Jag har dock inte varit i Litauen sedan februari men jag längtar och hoppas tillsammans med alla i Litauen.

Om du går och funderar och drömmer om att vara missionär eller internationell arbetare genom Equmeniakyrkan, tveka inte utan pröva Jesu kallelse att följa honom.

Walla Carlsson, Euro-Asiengruppen

17 | Längst ner i den sociala hierarkin

När jag funderar kring vilka mina drivkrafter är – i både arbete och fritid – så är det två begrepp som dyker upp före andra: demokrati och mänskliga rättigheter.

Jag vill värna och arbeta för sammanhang där alla har en röst och möjlighet till inflytande, där människor blir bemyndigade, upprättade och får möjlighet att leva fullvärdiga liv.

Många av våra samarbetskyrkor spelar en viktig roll för att främja demokrati och mänskliga rättigheter i de länder och sammanhang där de verkar, på samma sätt som svenska folkrörelser – inte minst frikyrkan – haft och har betydelse för detta i Sverige.

Equmeniakyrkan stöder många verksamheter och projekt som ger människor möjlighet att utvecklas och att göra sina röster hörda. Ett fantastiskt exempel hämtar jag från mitt besök i Indien för ett par år sedan, där vår samarbetskyrka HCC arbetar med kvinnor i gruppen daliter, som finns allra längst ner i den sociala hierarkin. Kvinnorna, som tidigare sett sig själva som mindre värda, utrustas med verktyg så de får självförtroende och kan lyfta sig själva, sina familjer och byar. På bara ett par år har dessa kvinnors liv förändrats i grunden!

När jag ser alla goda insatser som genomförs av Equmeniakyrkans samarbetskyrkor blir jag stolt och glad över att vara en del i det arbetet. En del som innebär bl.a. att fortsätta utveckla system och rutiner som skapar goda förutsättningar att bedöma och följa upp de projekt och verksamheter som Equmeniakyrkan ger stöd till.

Maria Brunander, controller Internationella enheten, Equmeniakyrkan

18 | **Varje barn skulle ha en jordglob!**

I min familj hade vi en jordglob och nuförtiden är jag också lycklig ägare till den jordglob som stod i entrén till Svenska Missionskyrkans expedition i Stockholm.

Men kartor är lika spännande, det tyckte jag redan som barn. När mina syskon läste serietidningar och Kittyböcker gömde jag mig under täcket med karta och ficklampa.

Särskilt fantasieggande blev det alldeles i slutet av 1960-talet när missionsarbete etablerades i Ecuador. Jag hörde om det på scouterna och i kyrkan. Vi samlade in pengar. Snart började jag drömma om att få åka dit. Med ficklampan lyste jag på kartan, vägen över Atlanten och till det lilla landet i Latinamerika. Kunde jag kanske rymma och ta mig dit med ett lastfartyg?

Ännu har jag drygt 50 år senare inte varit i Ecuador. (Även om jag varit alldeles vid gränsen då jag besökt grannlandet Colombia men det är en annan historia!). Jag har fått besöka flera av våra systerkyrkor i andra delar av världen och det har påverkat mig mycket. Men de där berättelserna och bilderna från Ecuador som jag fick till mig som barn och ung, de sitter kvar i kroppen. Som en längtan och som en samhörighet.

I alla år har jag lyssnat extra noga på rapporterna och känt sorg över katastrofer och misär men också glädje över hur kyrkan där växt och när arbetet i vår systerkyrka, Evangeliska Förbunds kyrkan i Ecuador, hittat goda sätt att leva ut Kristi kärlek.

Varje gång Ecuador finns med som förbönsämne i Ekumeniakyrkans bönekalender bultar det till extra mycket i mitt hjärta och jag ber för vänner jag aldrig mött och känner mig stolt och glad över att höra samman med dem som lever där i detta lilla land på andra sidan jordgloben.

Helen Friberg, regional kyrkoledare Region Svealand

19 | Det finns sånger vi kan både i Sverige och i Ecuador

Det är en tidig söndagsmorgon i januari. Jag sitter utomhus på en plaststol i solen tillsammans med två kollegor utanför Betelförsamlingens kyrksal.

Det är skönt med värmande sol i ansiktet så här års, men vi hinner inte riktigt njuta eftersom vi har fått ansvar för att leda 20 minuters *alabanza*, lovsång, i början av gudstjänsten. Språket är en barriär för oss, bara en av oss talar spanska. Kulturen är en annan och gudstjänsten verkar vara upplagd på ett helt annat sätt än vi är vana vid.

Vi har kommit på att det finns några sånger som vi kan både i Sverige och i Ibarra i Ecuador: Öppna mitt hjärta, Helig helig helig, Ropa till Gud och förstås O store Gud. Så får det bli En vänlig grönska trestämmig a cappella också. För något piano finns ju inte. Och vi är tre pianister.

Det som först är lätt skräckfyllt byts till en helt annan känsla när vi ger oss hän. Musiken är ett språk som alla i gudstjänsten behärskar på sitt eget sätt. Kroppsspråket är ett annat, kollegan Hanna får raskt församlingens band att hänga på. Hon visar tydligt tempo, dynamik, när det är vers och refräng. Alla sjunger med, texterna har samma innehåll på svenska och spanska. Ljudvolymen är långt mycket högre än vad svenska folkhälsomyndigheten rekommenderar, men vi har garderat oss med öronproppar. Flera gudstjänstdeltagare dansar, det ska vara mycket musik. Och ordentlig volym så det känns i kroppen.

Efteråt är känslan av samhörighet mycket större än det som är annorlunda och skiljer sig åt mellan våra länder och kulturer. Vi är systrar och bröder, vår tro förenar oss vilket är långt mycket viktigare än att vi inte råkar ha något gemensamt talat språk. Gud hör och förstår vår lovsång ändå.

*Mitt hjärta är redo, Gud, mitt hjärta är redo, jag vill sjunga och spela.
Vakna, min själ, vakna, harpa och lyra, jag vill väcka morgonrodnaden.
Jag vill tacka dig, Herre, bland folken, jag vill sjunga ditt lov bland alla folk.
Ty till himlen når din godhet, till skyarna din trofasthet.
Visa din höghet i himlen, o Gud, och din härlighet över hela jorden!*
PSALTAREN 57:8-12

Lena Wohlfeil, samordnare för musik och kreativa uttryck

20 | Vem brinner för internationell mission? Gör jag det?

Någon jag mötte sporrade mig, utan att veta det. Jag mötte henne som nytilträd pastor. Hon hade nyligen blivit änka. Kvinnan ville berätta något som jag inte riktigt förstod. Hon pratade om en hand som saknades. Jag förstod att min kunskap i svenska inte räckte till. Men hon gav sig inte.

Vi promenerade till det närbelägna missionshuset. I ”lilla salen” fanns en missionssparbössa. På den en liten människofigur där det saknades en hand.

”Vi måste förstå att vi hör ihop! Vi har samma Gud och Fader, vi är del i Guds familj. Det är Guds kärlek som ger oss liv. Det är vårt liv. Det måste vi berätta hela tiden och överallt! Det är vår kyrkas mission. Vi kan inte sluta. Vi kan inte glömma varandra. Alla folk ska kunna hålla varann i hand. Vi ska räcka varandra handen och ta emot varandra.”

”Lagar du den handen?” Det syntes på henne att det var en viktig sak.

En sådan respekt, en sådan glöd, en sådan glädje att dela evangeliet. Själv hade hon drabbats av en stor förlust. Men hon ville dela med sig av det som fyller livet med hopp och tro.

Handen återskapades med bivax, så gott det gick. Minnet av händelsen har jag burit inom mig. Till slut kommer det till uttryck.

Var och en av oss har fått just den nåd som Kristus har velat ge honom.

– EFESIERBREVET 4:7

Gerdine Willemsen, pastor i Rotebrokyrkan

21 | Att vara lärjunge och budbärare

Och jag hörde Herrens röst. Han sade: Vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare? Jag svarade: Jag, sänd mig!

– JESAJA 6:8

Dessa ord tog tag i mig i ett klassrum i Santa Rosa, en liten by i utkanten av Ecuadors regnskog. Det var under min första Apg29-skola och temat för veckan var mission. Läraren talade om mission utifrån att vara en budbärare, att säga ja och vara sänd till något, men också att vara en lärjunge genom att se hela människan och hur detta kan gå hand i hand.

Den dagen började en process i mig, en längtan att tjäna och att gå dit jag blir sänd. Beslutet den dagen har tagit mig till olika städer i Sverige men också tillbaka till olika platser i Ecuador och till andra länder. Jag tror att mission börjar inom oss, i en längtan att svara ”Jag, sänd mig”. Några veckor efter undervisningen i Santa Rosa var vi på en högstadieskola i Ecuador där många tonåringar var gravida. I det ögonblicket kände jag hur något slog an inom mig, en oförklarlig nöd, utan att förstå varför. När jag några år senare stod i ett hus i Lettland, i ett stödboende för unga mödrar som av olika anledningar inte var välkomna i sina hem, kom samma känsla tillbaka.

Känslan har infunnit sig flera gånger efter det i olika sammanhang och går tillbaka till ett klassrum i Santa Rosa där en fråga ställdes. Hur kan Guds kyrka få vara med och göra skillnad i människors liv? Hur kan vi nå liv där sociala skyddsnät inte är en självklarhet och där barnbidrag, bostadsbidrag och bidrag överlag endast är fina ord?

Svaret på frågorna ser olika ut beroende på vilket land vår kyrka samarbetar med och vilka i våra församlingar som svarar ”Jag, sänd mig”. Exemplet ovan med unga kvinnor i olika situationer är just ett exempel men det kan lika gärna handla om toalettbyggen i Indien, skolor för barn på flykt eller helt andra områden. Att se en hel människa är både att se till de yttre och de inre behoven. Om vi genom internationell mission, genom samarbeten med lokala församlingar och organisationer på plats, kan ge framtidstro åt en enda människa, då har vi lyckats att sprida Guds rike en liten bit till. Ett steg i taget.

Nicolina López, deltagare Apg29

22 | Helt omtumlad av intryck

För ganska exakt ett år sedan kom jag hem från Ecuador. Jag hade deltagit i Equmenias kurs Glokal som genomfördes för första gången. Jag reste själv ut, och landade i Sverige igen den 5 december 2019, jetlaggad och helt omtumlad av intryck.

I Ecuador hade jag fått uppleva så mycket mer än jag någonsin kunnat förvänta mig. För under tre månader gick jag igenom alla känslor som finns i spektrat.

När det hade gått ett år sedan planet lyfte så var jag tvungen att stanna upp och tänka igen, vad var det egentligen som hände? Så här i efterhand så ser jag hela resan som en resa tillsammans med Gud. Det var en del av Guds plan att jag skulle åka tillbaka till Sydamerika, att jag skulle få bo tillsammans med en person som jag sedan skulle kalla syster och det var till och med i planen att jag skulle frysa om nätterna när jag besökte "la Sierra". Det har alltid varit Guds plan och förberedelser genom mitt liv att jag till och med skulle ta chansen att våga åka.

För när jag tänker tillbaka så har hela mitt liv förberett mig på att säga ja till nästa äventyr som Gud tänkt ut. Det fanns en mening med att jag åt mat med kongoleser på balkongen i Årsta, att jag har en barndomsvän från Litauen, och att jag sedan barnsben mött människor från hela världen. Jag är stark, tålmodig och flexibel. Färdigheter som visade sig väldigt användbara i ett land där ingenting blir som planerat, men i slutändan kanske ännu bättre än originalplanen.

Jag är inte så bra på fyndiga bibelverser, men en vers som återkommer till mig i min fortsatta resa tillsammans med Gud är Matteusevangeliet 7:12, även kallad gyllene regeln. För även om vi alla är olika i kultur, tradition och utseende så är vi alla skapta av Gud och det är vårt ansvar som människor att ta hand om varandra.

Johanna Bondesson, Glokal 2019

23 | När bildörren stängdes var det som att hjärtat gick itu...

Chirasak och Aom och vi hade lärt känna varandra under tre månader när vi som familj var med Apg29 i Thailand och staden Chiang Mai.

Bildörren stängdes på flygplatsen, mitt bland bilar och människor som var på väg. Vi var på väg hem. Vi var deltagare från Kina, Indien, Ecuador, Norge, Sverige... Dörren som stängdes blev för mig ett abrupt "Hej då"...

Vi hade varit med varandra både dag och natt, i medgång och motgång. I hemlängtan och i tillfredsställelse. Vi hade upplevt hur Jesus förde oss samman. Hur tron på Gud band samman våra liv. Hur viljan och iveren att berätta om Jesu kärlek gjorde oss enade och något som gjorde språket mindre viktigt. Vi förstod varandra i bön och i bibelläsning.

Systerkyrkan TKBC (Thailand Karen Baptist Convention) öppnade sina liv för oss. Skjutsade oss med bilar, gav oss mat i massor och öppnade upp sina kyrkor för oss. Vi fick predika, sjunga, evangelisera, be med alla våra systrar och bröder i Thailand.

När nu tiden i Thailand var slut – när bilresan till flygplatsen tog slut – då var bildörren en symbol för ett hej då. Men vi står fortfarande enade i tron, i bönen, i hoppet om en bättre värld med ljuset från Jesus. Fortfarande kan jag höra av mig till dem och be om förbön. Fortfarande kan vi förenas i tro och stå enade i att stå upp för fred, rättvisa samt enade i en vilja att göra vår värld lite mer lik Jesu kärlek.

Min bön förblir. Låt mig få öppna mitt hem i advent och jultid och följa Jesus likt våra vänner Chirasak och Aom i Thailand gjorde.

Johan Einarsson, regional kyrkoledare, Region Öst

24 | När cirkeln sluts

Efter en lång dag i slummen i Bangladesh huvudstad kliver jag med en lättnadens suck in på Diakonias kontor i Dhaka. Jag är här för att besöka några av Diakonias projekt i landet.

Det är skönt att komma ifrån den brusande (och tutande!) trafiken och sjunka ner i kontorets fikahörna. Mitt emot mig ser jag en anslagstavla fylld av fotografier. Jag reser mig upp och tittar närmare på ett svartvitt kort som är fastsatt uppe i ena hörnet. Det går som en stöt av glädje genom min kropp. Där på kortet ser jag en kär släkting som tyvärr gått bort alldeles för tidigt. Hon ler mot mig och jag läser texten under fotografiet: ”Diakonias första team i Bangladesh”.

Där och då känns det som att cirkeln sluts. Jag tänker tillbaka på min barndoms berättelser om missionsskolan på Lidingö där mina släktingar utbildades till missionärer. Beskrivningarna om hur det var att jobba på Sjömanskyrkan i Bombay och var det där tigerskinnet som hängde i trappan i deras hem egentligen kommer ifrån.

Mission för mig är både äventyret och det hemtama. Det är långt borta och alldeles nära.

Jag är glad och stolt att få tillhöra en kyrka som så tydligt är del av den världsvida rörelse som började med Jesus och hans lärjungar för drygt 2000 år sedan. Och som samtidigt är det välbekanta vardagsrummet, min församling, där mina scouter röjer runt på onsdagarna och där jag får ta rygg på andra som vandrat tillsammans med Jesus betydligt längre än jag gjort.

Ida Hennerdal, Diakonia

25 | **Min pappa var också pastor. Han begick självmord**

I styrelsen för de reformerta kyrkorna i Europa gör vi solidaritetsbesök hos medlemskyrkorna, för att uppmuntra, lyssna, lära. Det var vid ett sådant besök jag var med om mötet, ett av många, med en okänd person jag direkt kände samhörighet med.

Den här gången var det en ung kvinnlig pastor. ”Hur jobbar ni med själavård för era medarbetare?”. Så inledde hon samtalet och berättade sedan vad som föranledde hennes fråga. Hur hennes pappa under lång tid mått dåligt. Hur kyrkoledningen skickat blommor till begravningen, men aldrig frågat hur pappan egentligen mått. Eller sett till att hon och hennes kollegor försågs med redskap för ett hållbart liv och ledarskap. ”I vår kultur kan en ledare inte visa svaghet”.

Vi möts gärna, kyrkor från olika länder, för att inspireras av varandras framgångar. Det är bra, det behöver vi. Men vi behöver också dela andra sorters berättelser med varandra.

”Hur gör ni?” Genom min kollegas berättelse påmindes jag om smärtsamma exempel på bristande omsorg som finns också hos oss. Men jag kom också ödmjukt att tänka på det vi i vår kyrka gör för att stötta till ett hållbart liv.Handledning och medarbetargrupper. Sinnesrogudstjänster. Jo, tänkte jag, här har nog vår kyrka något att bidra med till andra.

Jag vill också våga fråga kristna från andra länder: ”hur gör ni” när jag upptäcker brister hos oss. För att få råd. Och för att vi kan hjälpa varandra förstå att vi bärs av Guds nåd. Inte av vår egen styrka.

Vi har ett fast hopp när det gäller er; vi vet att liksom ni delar lidanden med oss, delar ni också trösten.

– 2 KORINTHIERBREVET 1:7

”Min nåd är allt du behöver”. Ja i svagheten blir kraften störst.

– 2 KORINTHIERBREVET 12:9

Jenny Dobers, regional kyrkoledare Region Stockholm

26 | Att leva i andra kulturer

Jag vet inte om ni har försökt er på att leva och bo i en kultur annan än den som ni är uppväxta i? Om ni är medvetna om den kultur som ni själva lever i?

Själv vet jag hur det är att leva och bo i en kultur som inte är den jag är uppväxt i, jag vet hur det är att inte kunna språket, jag vet hur det är att inte passa in, jag vet hur det är att inte kunna slappna av i vardagen för att jag inte förstår hur saker fungerar.

Jag har erfarenhet av att leva i en kultur där jag inte känner mig helt hemma och jag vet hur det är att leva i en kultur där jag ständigt gör fel utifrån att jag inte fullt ut förstår.

Möjligheten att bo och leva i ett annat land gör det här med kulturer tydligt, både i mötet med den nya kulturen och senare i hemkomsten och återinträdet i "sin egen".

Jag har haft förmånen att vid några tillfällen bo i och möta andra kulturer, i Kina, Indien och Ecuador, och detta har hjälpt mig att få upp ögonen för kulturer också här hemma i Sverige. Kultur kan definieras som "levnadssättet i ett samhälle". Allt det där som vi gör utan att kanske inte alltid vara medvetna om det.

Detta är nyttigt att ha koll på i mötet med alla människor för även om vi i "samma samhälle" tillhör "en kultur" består vi också av subkulturer och individer och då är det bra att komma ihåg att vi (som regel) inte gör saker av ondo utan att det handlar om att vi gör som vi alltid har gjort, inte förstår, vet bättre, kommer ihåg eller helt enkelt inte orkar göra som vi vet att vi borde i mötet med en annan människa.

Jag är dock övertygad om att Gud finns i alla människor och kulturer som vi möter.

Peter Karlbom

27 | Reflektioner om internationell mission

Om jag talar både människors och änglars språk, men saknar kärlek, är jag bara ekande brons, en skrällande cymbal. Och om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheterna och har hela kunskapen, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek, är jag ingenting.

– 1 KORINTHIERBREVET 13:1-2

Då jag 1993 besökte Moder Teresa i Calcutta fick jag som alla andra besökare hennes visitkort med dessa visdomsord: ”Tystnadens frukt är bön. Bödens frukt är tro. Trons frukt är kärlek. Kärlekens frukt är tjänst. Tjänstens frukt är frid”. Om vårt arbete skräller eller blir till välsignelse avgörs av om drivkraften är kärlek eller något annat.

Vid mina många besök i västra Kina tänker jag ofta på en gammal kinesisk historia om att förflytta berg. Det berättas att en gammal man hade ett berg som blockerade vägen från hans by. Tillsammans med sin familj satte han igång med att hacka bort berget och många gjorde narr av honom och hans till synes omöjliga projekt. Hans svar var att berget inte växer och efter honom kommer hans barn och följande generationer att fortsätta och till slut är berget borta. Det är för mig en bra bild av att de riktigt stora utmaningarna behöver ett långsiktigt arbete som sträcker sig över flera generationer som behåller den goda inriktningen. Dit hör den internationella missionen.

Det missionsarbete som Equmeniakyrkan bedriver tycker jag står sig bra i jämförelse med annat biståndsarbete genom kärleken till människor som drivande kraft och vårt långsiktiga arbete tillsammans med systerkyrkor runt om i världen. Det är dock lätt att tappa denna höga nivå om vi inte dagligen ser på våra drivkrafter och prioriteringar.

Rune Andersson, medlem i Betlehemskyrkan, Göteborg, ordförande i Asienreferensgruppen

28 | Hos oss är Gud också fattig

För många år sedan fick jag möjlighet att resa långt bort och möta människor vars vardag såg annorlunda ut än min. Det var en studieresa med goda förberedelser och efterarbete och gruppen som gjorde resan betydde mycket för erfarenheterna och upplevelserna.

Men det viktigaste var de människor jag mötte där på andra sidan jorden. Att få sitta i en halvfärdig kyrka i Managua och sjunga med i ”Hos oss är Gud också fattig...” gjorde att orden berörde på djupet.

Att få stå på skolgården i Guayaquil och se barnen som gick på den skola vi hört mycket om hemma i Sverige och samlat in pengar till när vi var på läger, det gjorde att världen kom närmare. Att vi hör ihop med människor över hela vår jord blir tydligt i dessa glimtar av verkliga möten eller möten på så många andra sätt som är möjliga idag.

Resan jag fick göra formade framför allt min bild av vem, vad och var Gud är. Mötena med dessa människor och befrielsesteologins sätt att tala om Gud präglade min gudsbild då och gör det i högsta grad fortfarande. Den präglingen gäller naturligtvis också allt det som rör sig i vardagen här hemma i Sverige där jag lever, och har påverkat mitt liv mer än vad jag tror att jag är medveten om. Den Gud jag vill tjäna står på de fattigas och förtrycktas sida.

Herrens ande är över mig, ty han har smört mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren.

– LUKASEVANGELIET 4:18-19

Susanne Rodmar, pastor och konsulent, andlig vård i kriminalvården

29 | Mission, ett privilegium att leva med

Mission – utmaningar, kontakter, eftertanke, aktiviteter över gränser, ett privilegium att leva med!

Mina egna upplevelser av mission är delvis kopplade till händelser och personer. Som scout var detspännande att möta kongomissionärerna Helfrid och Johan Hedlind – det blev närbkontakt med Afrika.

Som ung läkare fick jag missionssekreteraren Gösta Stenströms stöd att besöka sjukhus i bland annat Kimpese och Kibunzi. Det var omvälvande dels att se att det var kyrkan som bedrev sjukvård, dels att villkoren var så helt olika. Hur kan orättvisan vara så markant – en malande fråga att bära på. I Equmeniakyrkans Hälso- och sjukvårdsgrupp pågår arbete för att minska klyftorna och bistå tre kyrkors bassjukvård och specialistsjukhuset IME i Kongo. Församlingarnas gåvor är avgörande för vad vi kan uträtta.

I Kibunzi mötte jag missionär Eivor Nolåkers från Borlänge som vandrade till byarna. I närhet till människor kunde hon förmedla hopp och livsmod. Missionen innebär både personliga relationer och möten med samhällsrelaterade strukturer, allt i ett arbete som vill förvandla. Kongoutredningen på 1990-talet innebar besök i Orsa från Mindouli. Vi utbytte gemenskap över språk- och kulturgränser kunde relatera en gemensam tro. Det gav ökade kunskaper om levnadsvillkor – bidrag till tankar, gemenskap och aktiviteter kring mission. Kibunzi och Mindouli har blivit levande mission i många år.

Studier i våra arkiv förmedlar samma inspiration kring mission som varit bärande genom åren. Men att förvandla världen, dit är steget långt, men ”vi har ett fast hopp” (2 Korinthierbrevet 1:7).

Ulf Hållmarker, ordförande i Hälso och sjukvårdgruppen

30 | Ett fantastiskt engagemang

I min roll som insamlingshandläggare och därmed i kontakten med givare, kollegor på Equmeniakyrkans internationella enhet och medarbetarna i våra samsarbetskyrkor i andra länder, förstår jag vilket gott arbete som Equmeniakyrkan bedriver och samsarbetar omkring.

Jag blir ständigt påmind om det fantastiska engagemang och den offervilja som faktiskt många visar för samfundets gemensamma arbete.

Men jag skulle ändå vilja uppmuntra Equmeniakyrkans medlemmar och närstående, till att vara ännu mer ekonomiskt generösa, så att vi kan känna ännu större frimodighet att planera framåt för Equmeniakyrkans gemensamma internationella arbete, i tjänsten för Guds mission, för Guds rike.

Det är nämligen i mötet med andra länders kyrkor som förståelsen berikas – förståelsen av evangeliets rikedom.

Inger Ågren, insamlingshandläggare

31 | Vår evangelist ropade för full hals

1905 besökte missionärerna Johan Sköld och Karl Axel Fernström för första gången staden Jianli i södra Hubeiprovinnsen i Kina, ca 20 mil sydväst om Wuhan.

De berättar så här:

“Trängseln var olidlig och vår evangelist ropade för full hals: – Finns det då inte en enda ordentlig människa i denna stad?... Då folket dragit sig tillbaka något, kom en bagare fram till oss och frågade om vi hade första Mosebok att sälja. Då jag frågade vad han visste om första Mosebok, svarade han: – Den köpte jag på en resa och den är underbar. Den talar ju om hur både himmel och jord kommit till.

Sedan vände han sig till folkhopan och sa: – Om någon vill veta vem som har skapat himmel och jord så skall han köpa missionärens bok. Med den påföljd att vi sålde alla våra exemplar av första Mosebok.”

Nyfikenheten var stor för att utlänningar kommit till den lilla orten Jianli, men man var också nyfiken på ”hur himmel och jord kommit till”. Berättelsen får mig att fundera både på vad vi idag är nyfikna på, hur vi läser Bibeln och även hur vi berättar om vår tro.

Jag har ofta utmanats i mina åsikter och min tro av kinesiska vänner. Lika ofta har jag sett hur lika vi innerst inne är som människor och som troende och att vi behöver varandra för att ”det glada budskapet” ska kunna spridas vidare. Vi talar olika språk, lever i olika kulturer, men vi söker alla svar på livets frågor, precis som bagaren i Jianli 1905.

1 Mosebok 1:1-2:4

Fredrik Fällman, docent i sinologi, Göteborgs universitet, tidigare Asiensekreterare i Svenska Missionskyrkan

32 | Vi sitter på marken och pratar med barnen

Året är 2018. Jag befinner mig i en kanot på en flod i regnskogen i Ecuador. Vi ska besöka en församling i en liten by som en del av scoutledarkursen Ska'ut Mera, men det kommer inte riktigt att gå som planerat.

Det ska snart börja skymma och vi har fortfarande långt kvar innan vi når byn. Vår handledare Hans ber kanotförarna att lägga till vid första by. Kanske kan vi få hjälp där. Vi går i land och det första vi möts av är en fotbollsplan där flera av byns barn leker. Två av våra gruppmedlemmar som under hela resan sagt att de velat spela fotboll springer dit och är snart med i matchen.

Några går in i byn för att leta hjälp och resten stannar kvar vid fotbollsplanen. Det dröjer inte länge förrän jag själv blir indragen i en lek jag knappt förstår. Fler och fler blir indragna i leken och det slutar med att vi alla sitter på marken och pratar med barnen.

Det är mission för mig. Att knyta de där oväntade banden med folk som du aldrig trodde du skulle träffa. Det fanns aldrig med i vår resplan att passera genom den byn men det var där vi hamnade (även om vi till slut kom till rätt by). Som mina egna scouter säger: det är inte stationerna som är roligast utan tiden däremellan. Med andra ord är det kanske inte det planerade utan det oplanerade som ger de mest oförglömliga minnena.

Maja Carlsson, Ska'ut Mera 2018

33 | I Indien tog jag beslutet att följa Jesus

Den 11 juni 2015, dagen efter skolavslutningen i tvåan på gymnasiet, befann jag mig tillsammans med ett tiotal andra svenskar i norra Indien.

I över ett års tid hade jag varit med i en lärjungagrupp som hade erbjudits i min församling. Syftet med gruppen var att tonåringar skulle få möjlighet att utvecklas och fördjupa sin kristna tro. Som avslutning åkte vi till Indien i två veckor för att ha ett läger tillsammans med kristna ungdomar i Indien.

Upplägget på lägret var inspirerat av bibelskolan Apg29, en lärjunga-, missions- och ledarskola som arrangeras av Equmenia, Equmeniakyrkan och Karlskoga Folkhögskola tillsammans med en eller flera systerkyrkor.

Tillsammans hade vi bibelundervisning, andakter och tid för att lära oss om varandras kulturer. I Indien kände jag Guds kärleksfulla närvaro så starkt att jag tog ett beslut att följa Jesus. Samtidigt väcktes en ny stark längtan i mig efter mission, lärjungaskap och att möta kristna människor från andra länder och kulturer.

Det var häftigt att få se hur den kristna tron knyter samman människor över språkliga och kulturella gränser. Vägen framåt kändes tydlig, efter att jag tog studenten var det en självklarhet för mig att söka till Apg29. Och så blev det, hösten 2016 var jag i Thailand i tre månader. Under tiden på skolan fick jag fördjupa min relation och utforska mer av den kärlek Gud har för mig. Apg29 är helt klart bland det bästa jag har gjort!

Men ni ska få kraft när den heliga anden kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

– APOSTLAGÄRNINGARNA 1:8

Ida Levin, Apg29 styrgrupp

34 | Hans kärlek till mission och bistånd kom att prägla mig

Min kusin och jag satt helt nyligen och tittade på fotografier från 1920-talet. Bilderna var från Östturkestan och missionens barnhem i Jarkend, där min morbror Jacob lämnades av sin mamma som mycket liten.

Han växte upp tillsammans med missionärerna och flydde senare i en strapatsrik vandring över bergspassen ner till dåvarande Bombay. Så småningom kom han till Sverige och blev en del av min släkt och närmaste familj. Hans äventyrliga liv, världsvida perspektiv och stora kärlek till mission och bistånd kom att prägla mig. Till jordens yttersta gräns etsade sig tidigt fast i mitt inre, världen blev större än mina egna begränsade perspektiv.

Under min barndoms- och tonårstid var också arbete med brunnsborrning i Indien, föregångaren till globala veckan och engagemanget mot apartheid i Sydafrika självklara delar av livet. Att knyta internationella kontakter blev naturligt och insikten om att vara en del i ansvaret för medmänniskor och skapelse alldeles självklart. Jag är innerligt tacksam för att jag tidigt fick uppleva mig som en liten del av kyrkans internationella arbete.

I pandemins tid blir det så uppenbart att vi hör samman och knyts samman som människor på jorden. Vi är kallade till omsorg om varandra och om planeten vi bor på. Att få vara del av en kyrka med ett omfattande internationellt arbete och ömsesidigt utbyte är stort. Men vi får inte slå oss till ro, vi är kallade till att i tro och handling förmedla hopp. Samma hopp som var ledstjärnan för min morbror och som han gav vidare.

Kerstin Enlund, kyrkostyrelsens ordförande

35 | Jesu svar på våldet i världen

Världen omkring Jesus var förfärlig. Fattigdom, våld, ockupation och korruption. *När han såg människorna fylldes han av medlidande med dem, för de var illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde.* (MATTEUSEVANGELIET 9:36)

Det var precis som på många platser idag. Han såg behoven runt omkring sig och drabbades till slut själv av våld och förtryck på det mest brutala sättet.

Men han skapade också ett svar på problemen. Han samlade en liten grupp människor, först tolv och sedan fler och byggde en gemenskap. Jesu svar på våldet i världen var att bygga upp en grupp människor som började leva tillsammans på ett nytt sätt.

Lärjungarna fortsatte sedan att leva i den gemenskapen och den spred sig till jordens yttersta gräns. Därför har den kristna församlingen en alldeles speciell roll för att förändra och utmana världen. Församlingen finns för att visa att ett annat sätt att leva är möjligt.

Kristna församlingar kan vara de mest uthålliga världsförbättrarna. Ibland låter det som om att evangelisera och bygga församlingar är en annan sorts arbete än att kämpa för rättvisa och värdighet. Vår kallelse är att söka Guds rike- och då finns det ingen gräns mellan att bygga församlingar och att bygga en rättvis värld.

I mitt arbete på Svenska missionsrådet lever jag med flera språk samtidigt: vi talar trons och teologins språk och vi talar bistånds-språket. Nästan alltid säger de två språken samma sak. De talar om en värld så som Gud vill ha den och vi är kallade att leva det.

Petter Jakobsson, rådgivare för Religion och Utveckling och Missionsteologi på Svenska missionsrådet.

36 | Tindrande barnögon

”Tänk er 30-35 barn som knör ihop sig på en liten bastmatta för att slippa sitta på den smutsiga marken i den lilla öppna platsen i de trånga gränderna i de fattigaste kvarteren i Pune, Indien.

Barnen är alltifrån bara några år gamla upp till de tidiga tonåren. Många är lortiga.

En sak har alla barnen gemensamt, deras ögon tindrar som om de hade stjärnor i dem. Varje kväll kommer barnen hit efter att ha arbetat upp till 10 timmar. Varje kväll kommer de för att sjunga tillsammans och lära sig saker.”

Raderna ovan skrev jag då jag var volontär i projektet ”Restoring lost childhood” utsänd av SVF (Södra Vätterbygdens folkhögskola) våren 2002. ”Restoring lost childhood” är en verksamhet som vår systerkyrka HCC – Hindustani Covenant Church – fortfarande bedriver.

Det är lätt att känna sig liten i Indien, ett land som i många avseenden är som en helt annan värld. Så mycket fattigdom. Det är många stora, svåra och viktiga frågor som ställs gång på gång. Varför är världen så otroligt orättvis? Jag bär med mig ord som Shekar Sing, pastor i HCC sa den våren: ”Vi får tända ett ljus som skingrar mörkret” Det var det vi kunde göra där i Indien, det är det som vi kan göra hemma i Sverige och över hela vår värld. Ljuset skingrar alltid mörkret. Jesus sa: ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.” – JOHANNESVANGELIET 8:12.

Emma Rudäng

37 | Hälsa för alla i Kongo

Året var 1998. Jag hade blivit kallad till mottagningen av den gamle distriktsläkaren som ville konsultera mig i ett svårt fall. Vi gick i solhettan ner från Luozisjukhuset till polikliniken. Vad skulle jag möta, skulle jag med erfarenheter från universitetskliniken kunna lösa problemet som kollegan här på den kongolesiska landsbygden gått bet på?

På britsen låg en ung kvinna med en enormt uppdriven buk, långt större än en fullgången tvillinggraviditet. Var hon gravid? Mina händer kunde inte känna några fosterdelar genom den spända bukväggen och fosterljud kunde inte höras. Fosterdöd med kraftig vätskeproduktion?

Den gynekologiska undersökningen gav ingen misstanke om framskriden graviditet. En jättestor cysta, kanske äggstockscancer? Ultraljud fanns inte då, ingen möjlighet att analysera vätskan. Hon hade för övrigt inga pengar till operation. Med all utbildning och erfarenhet var jag lika hjälplös som min kollega. ”Vad gör du med henne?” blev min fråga. Svaret var smärtsamt att höra: ”skickar henne tillbaka till hennes by”.

Idag kan man lättare ställa diagnos och ge adekvat behandling, i och med att det numera genom vårt samarbete finns ett antal ultraljudsapparater vid kongokyrkans sjukhus.

Insamlingen ”Hälsa för alla i Kongo” har möjliggjort elektrifiering med solceller vid ett 20-tal sjukhus och vidareutbildning av barnmorskor och laboratorieassistenter, och nya projekt är på gång! Vilken glädjereaktion som mötte när vi nyligen meddelade att en stor container fylld med utrustning, bl.a. sängar, rullstolar, ultraljudsapparater och förbandsmateriel nu var på väg till Matadi!

Håkan Lilja, förlossningsläkare och medlem i Equmeniakyrkans Hälso- och sjukvårdsgrupp

38 | Festen var långt ifrån inställd

Det var planerat att vi skulle göra en resa ut på den kongolesiska landsbygden och möta en församling som arbetade under andra förutsättningar än i de större städerna. Vi hade bland annat fått veta att flera av församlingens medlemmar bodde långt från kyrkan och var tvungna att vandra långt för att delta i gudstjänsterna.

Dagen innan vår resa öste regnet ner och det visade sig att delar av vägen vi skulle åka behövde repareras. Vi tog en rejäl paus på sådär fem timmar innan vi kunde fortsätta. Våra kongolesiska vänner tog det hela med upphöjt lugn, ingen visade vare sig förvåning eller irritation. De hade varit med förr och visste hur det var.

Vi hade fått veta att församlingen förberett en fest med mat, en fest som jag förmodade nu var inställd. Men festen var långt ifrån inställd. Fem timmars väntan är inte hela världen och festen skulle inledas med gudstjänst där jag skulle predika. Jag hade inte hört något i förväg om denna gudstjänst men om en predikan ska tolkas först till franska och därefter till kongospråk så hinner predikanten tänka medan tolkarna gör sitt.

Flera av deltagarna i gudstjänsten och festen fick övernatta i kyrkan eller i närheten, det var för mörkt och för långt för att kunna ta sig hem.

Nu har vi i Sverige levat ganska länge i en tid då saker och ting inte blivit som det var tänkt. Vår förkärlek för planering och framförhållning har utmanats mer än en gång och vi har frågat oss när ordningen blir återställd.

Kristna bröder och systrar världen över lever ständigt med insikten om att livet inte går att styra och att framtiden, i någon mening, alltid är oviss.

I mötet med människors sätt att gestalta tro i andra kulturer ges vi möjlighet att fördjupa vår insikt om att vi djupast sett inte kan kontrollera allt utan ständigt får ta emot livet som en gåva att dela och förvalta.

Olle Alkholm

39 | Guds kärlek drev dem att möta behoven

På morgonen efter vår andra natt i Indien hösten 1999 befann jag och min fru Ulrika oss på verandan till organisationen CRPC, Community Rehabilitation Program for Children, i staden Pakur i delstaten Jharkand (då Bihar).

Vi hade under natten fått sova i det alldeles nybyggda huset på området. Takfläkten var ännu inte inkopplad så hettan hade varit tryckande även under natten. På verandan kände vi dock en sval bris men samtidigt som det helt plötsligt kom ett 20-tal apor springande förbi oss alldeles framför våra fötter. Starka intryck första dagarna i Indien.

Men det som verkligen gav ett starkt och bestående intryck var CRPCs verksamhet och de behov Guds kärlek drev dem att möta.

I detta fantastiskt vackra och intrycksfulla land gömdes barn med fysiska funktionsvariationer undan. De fick inte synas och fick då inte heller gå i skolan. Tack vara CRPCs protestillverkning och träning öppnades nya möjligheter för dessa barn. Nu kunde de äntligen få gå i skolan och familjerna involverades i deras rehabilitering.

Verksamheten bedrivs fortfarande och behoven är fortfarande stora. Guds kärlek fortsätter att förkroppsligas genom CRPD, som Equmeniakyrkan är med och stöder.

P-O Byrskog, regional kyrkoledare, Equmeniakyrkan Region Mitt

40 | Deras mod och uthållighet inspirerade mig

Ni utgör Kristi kropp och utgör var för sig delar av den.

– 1 KORINTHIERBREVET 12:27

För rätt många år sedan gjorde jag en resa till lisufolket i Kina. Jag jobbade som ansvarig för samiskt arbete i vår kyrka och detta var ett led i ett utbyte mellan unga samer och unga lisu. Det som slog mig, då jag satt där med människor i olika lisubyar var två saker. Den ena var hur de ville lära sig mer och frågade efter undervisning. En ledare undrade om jag inte kunde flytta dit och hjälpa till med det! Den andra var hur mycket jag lärde mig och hur jag inspirerades av det som de delade med sig av. Deras mod, deras uthållighet i svåra omständigheter. När lisu-ungdomarna besökte oss i norra Sverige lärde vi oss om frimodighet. Men framför allt upplevde vi att vi var ett folk, olika som vi var.

Inspirerad av detta kom jag att jobba på Missionskyrkans internationella enhet efter ett tag, och varje gång jag möter vänner från våra samarbetskyrkor upplever jag detta igen: hur vi inspirerar varandra, lär av varandra, hur vi behöver varandra. Om kyrkan är Jesu kropp, så är den internationella missionen nog blodomloppet, flödet mellan de olika delarna som för näring och syre från en part till en annan. Som håller ihop hela kroppen och ser till att varje del kan fungera.

Det är det som håller mig motiverad till ett tidvis krävande arbete med den internationella missionen: att se hur mötet med samarbetskyrkor över hela världen hjälper oss som kyrka, och alla engagerade församlingar och medlemmar, att utvecklas. Då jag var pastor i en mindre församling såg jag också hur det internationella missionsengagemanget lyfte hela församlingen och inspirerade det lokala arbetet. Det skulle jag vilja att varje församling fick uppleva!

Gerard Willemsen, internationell chef för Equmeniakyrkan

41 | Vi bad och delade stärkande bibelord i Kongo

Han tröstar oss i alla våra svårigheter, så att vi med den tröst vi själva får av Gud kan trösta var och en som har det svårt. – 2 KORINTHIERBREVET 1:4

Jag har varit med på tre stycken Apg 29-skolor i de båda Kongoländerna. På praktiken gjorde vi ofta hembesök eller visite porte à porte som vi kallade det. Vi gick från dörr till dörr och besökte omkring tjugo hem per förmiddag i takt med att solen steg allt högre på den kongolesiska himlen.

När vi kom till ett hem hälsade vi på personerna som bodde där, bad en inledande bön, presenterade oss närmare för varandra och frågade om det var något särskilt som de ville ha förbön för. Jag slogs av den öppenhet de visade oss och trots att vi aldrig träffats förr berättade de om problem med hälsan, fattigdom, att de inte kunde få barn med mera, och tillsammans bad vi för detta och delade stärkande bibelord, liksom det ovan.

En del av dem vi besökte tillade dock att förutom förbön för sina svårigheter så ville de att vi skulle be till Gud och tacka för det som de trots allt hade. Detta är något som har berört mig mycket, att de som i flera av fallen lever i absolut fattigdom tackar för det som de har. Vad ska då inte jag göra? Som materiellt sett har mycket mer.

Sedan dess försöker jag att alltid inleda mina böner med just ordet ”tack”.

Tack Gud...

Rasmus Andersson, deltagare/ledare på tre Apg29-skolor i Kongoländerna (2012, 2014 och 2018)

42 | **Veckorna i Bolivia öppnade upp något inom mig**

När jag var i de äldre tonåren hade jag kompisar i församlingen som pratade om drömmen att få arbeta på barnhem eller sjukhus i Afrika. Det var alltid Afrika som lockade, men jag hade inte den drömmen. Jag ville ägna mig åt skolevangelisation här hemma i Sverige och tyckte det var min grej...

Efter gymnasiet kom jag i kontakt med en organisation som sökte ungdomar för att arbeta tillsammans med lokala församlingar i Bolivia. Kanske gällde det mig...? Fast att jag var tveksam, så fanns pengarna jag behövde när jag skulle åka. För mig var det ett under och ett tecken på att jag skulle iväg.

Veckorna i Bolivia öppnade upp något inom mig. Det var inte främst församlingarna som behövde hjälp, utan vi europeiska ungdomar, som behövde erfara hur det är att inte ha språk eller alla koder. Handgripligt fick vi lära oss vad det innebär att vara del av en större gemenskap där vi alla får och alla bidrar. Ett levande ömsesidigt beroende som förenar oss i Kristus.

Jag har aldrig varit tillbaka i Bolivia, men den resan, 1989, förde mig in i en ny medvetenhet om hur vi hänger samman med varandra. Sedan dess har jag rest och arbetat för olika ekumeniska sammanhang, i Östeuropa, Afrika och Mellanöstern. De senaste 20 åren har jag haft förmånen att vara anställd inom det vi kallar: Internationell mission.

Med åren har det blivit starkare att vi alla är en del av en större helhet. Hur vi alla behöver varandra och även om vi inte alltid förstår varandra, så är vi barn i Guds stora familj. Han älskar dig och vill ditt bästa. Gud går inte emot din egen vilja, men ibland skapar Han ett frö i oss som vi kan välja att vattna. Låt ditt möte med Gud få vattna det frö som Han har lagt ned i just dig.

Gunilla Ikponmwosa, samordnare Mellanöstern, Nordafrika, projekthandläggare Kyrkornas Världsråd

43 | Samvaro, värme, gemenskap och delaktighet

Jag utgår från det Jesus sade innan han for tillbaka till himlen; *”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut.”* –MATTEUSEVANGELIET 28:19-20.

Detta var kallelsen till mig och min familj och sedan januari 2016 har vi i Sverige tjänat Jesus och evangeliserat i hans namn. Vi fick möjligheten att vara apostlar genom kallelsen från Ekumeniakyrkan, genom att tjäna mitt bland arabisktalande grupper som bor i Sverige, människor som behöver få höra tröstens budskap, få ta del av Guds ord och en speciell omvårdnad.

Denna möjlighet finns inom den världsvida kyrkan då den öppnar sina portar till de som har lämnat sina länder och berättar om den glada nyheten. Kyrkan kan också ge omvårdnad och hjälper människor att integreras in i kyrkan och samhället. På så sätt kan personer känna samvaro, värme, gemenskap och delaktighet.

Vi har en del exempel från Högdalen och från Missionskyrkan i Södertälje som uttrycker denna enhet, integration och gemensamt arbete. Vi har fått möjlighet att arrangera gemensamma gudstjänster och andakter och andra aktiviteter inom och utanför kyrkan. Vi har evangeliserat och proklamerat Jesus kärlek till alla.

Vi har också aktiviteter som riktar sig till ungdomar och barn där den nya generationen tjänar Gud och deltar på ett aktivt sätt inom och utanför kyrkan. Vi hoppas att detta skall ge förutsättningar till en stark och växande kyrka i framtiden.

Isac Zekry, missionär i Sverige, från Egypten

44 | Nya bekantskaper och nya platser

Att få gå i spår där andra redan trampat. Det är känslan jag får när jag besöker Kongo-Brazzaville och Kongo-Kinshasa. Jag åker dit i egenskap av internationell koordinator på Equmenia. Men jag är säker på att känslan också infinner sig hos alla de privatpersoner som genom kyrkans värld besöker något av våra projekt eller någon kompiskyrka i de båda kongoländerna.

Det är för mig nya bekantskaper och nya platser. Men det spelar ingen roll. Ändå är jag hemma. Ändå känner jag mig som en del av det sammanhang jag kommer till.

För mig har det blivit tydligt att internationell mission främst handlar om två saker – Jesus och relationer. Utan dessa är missionen tom. Vi har som uppdrag att dela Jesus med våra medmänniskor. Men för att göra det behöver vi relationer till varandra. Under årtionden har missionärer i Kongoländerna byggt relationer med kyrkan, församlingen, pastorer och församlingsmedlemmar. De har trampat upp en väg mellan Sverige och Kongo.

Arvet från missionen känns i varje fotsteg. Fast jag är ny blir det lätt att bygga vidare på relationen. Det blir lätt att dela Jesus. I en relation finns dialog och ett ömsesidigt utbyte. Varje ny handskakning och nytt ansikte har något att lära mig. Utan att vara missionär blir nu jag del av missionen och får ta med mig den hem. För engagemanget fortsätter även efter flygresan tillbaka.

Vi behöver bli fler som känner oss som en del av missionen utan att vara missionärer. Uppdraget att ömsesidigt dela Jesus med varandra över kulturgränser och nationsgränser är till för alla.

Linnéa Jimenez, internationell koordinator Equmenia

45 | Starka Jesus-möten i Afrika

För mig ingår internationell mission i Guds uppdrag till alla kristna. Vi ska förmedla Guds befrielse till medmänniskorna.

Som tidigare missionär i Kongo Kinshasa och som samordnare för Equmeniakyrkans arbete i Afrika har jag mött människor som upplevt starka Jesus-möten vid väckelsemöten.

Via våra samarbetskyrkor har många fått möjlighet till utveckling och förändrade livsvillkor. Människor som drabbats av inbördeskrig i Kongo Brazzaville har genom stöd från missionsvänner i Sverige och bidrag från FN kunnat återuppbygga sina liv.

I Centralasien och Kaukasus har jag mött förföljda kristna och deltagit i insatser för att de ska få större frihet.

Efter uppståndelsen ger Jesus sitt uppdrag vidare till lärjungarna: ”Som Fadern har sänt mig sänder jag er” (Johannesevangeliet 20:21). Uppdraget han syftar på är detsamma som han predikade om i Nasarets synagoga: ”Herrens ande är över mig, ty han har smört mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtyckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren” (Lukasevangeliet 4:18-19).

Befrielseuppdraget rör människors hela liv; andligt, fysiskt och socioekonomiskt. Genom den internationella missionen kan vi bidra till detta.

Christer Daelander, samordnare för Afrika, Equmeniakyrkan

46 | **Kallad av vår Herre och uppmanad av missionsbefallningen**

I över hundra år har Ekumeniakyrkan och dess bildarkyrkor arbetat med Mission över hela vår jord. Missionen går som en röd tråd genom kyrkans historia och har inspirerat många att viga sitt liv för missionen.

Vad är det då som har inspirerat och lett hundratals svenskar till att bryta upp från sitt liv i Sverige för att ge sig av till, för många, okända länder? Det finns självklart många orsaker till detta och det går inte förklara hela bilden på endast några meningar. Man har självfallet känt sig kallad av vår Herre och uppmanad av missionsbefallningen. Det är många gånger också möten mellan människor som väcker inspirationen och iver.

Tillfällen kan dyka upp i livet, då man får lyfta blicken från sina egna problem som ofta kan kännas stora och istället möta människor i deras trasighet och i livssituationer, fjärran våra. Då kan ett nytt perspektiv infinna sig och man känner en iver att vara med och bidra till en förbättring.

Det är denna iver vi åter behöver väcka. När vi som missionärer i Kongo Kinshasa fick möta kvinnor i den lokala bönegruppen och ta del av deras livshistoria och se nyfödda tvillingar av endast skinn och ben då mamman gått bort i barnsäng och familjen inte haft råd med mjölkersättning så väcktes iver för att tillsammans kämpa. Kämpa den goda kampen! Uppdraget är inte slutfört. Som lemmar i Guds kropp så har vi alla en plats där vi gemensamt kan ”kämpa trons goda kamp” (1 Timoteusbrevet 6:12). Tillsammans med våra trosfränder över hela vår jord kan vi göra skillnad i vår brustna värld.

Jesica och David Eriksson, missionärer

47 | Vi är här för att tjäna

På flygresan till vår samarbetskyrka i Azerbajdzjan påminns jag om hur Jesus tvättar lärjungarnas fötter och säger att de ska följa hans exempel.

Då kommer jag på hur jag denna gång skall hälsa:

Inför Baptistunionens ledare Ilya går jag ner på knä för att, om möjligt, göra det tydligt varför Equmeniakyrkan och jag är där.

Jag säger: – Vi är inte här med pengar, inte heller för att styra och bestämma olika projekt. Nej, vi är här för att tjäna, tjäna Baptistunionen tillsammans, sida vid sida. Från min knäböjda position ser jag upp på Ilya och säger: – Här i Azerbajdzjan är du min och vår ledare.

Hans ögon fuktas och sedan får han hjälpa mig upp.

Detta är en bra bild tycker jag på vad vi gör tillsammans i tjänst, i bön och i mission.

Efter mötet med Ilya följde en vecka med många möten, korta som långa, varav en hel del slutade med att vi föll på knä inför Herren i överlåtelse och glädje.

Gång på gång anar vi att Jesus är på knä framför oss för att rena och hjälpa oss. Han ser på oss och säger: ”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består.” – JOHANNESSEVANGELIET 15:16

Samtidigt manar Jesus oss att bli KNÄ-missionärer: Att vi går in i förbönstjänsten för att människor ska bli frälsta i vår närhet, i vår kommun, i vårt land och i länder där vi finns med. Att vi ivrigt också ber för olika evangelisations- och missionsprojekt som vi och Equmeniakyrkan är involverade i. Att vi ber om kraft att gå en extra mil och göra lite till när det gäller hjälpen, omsorgen, tiden och pengarna för människors bästa i världen.

Myggan Kallfors, Eurasiengruppen

48 | De var så tacksamma att få hjälpa

År 2018 åkte jag med på Ska'ut Mera Internationellt i Ecuador. Resan innebar många nya och spännande möten med människor och deras kultur.

Jag har ett tydligt minne av att vi på en resa ut till en by i djungeln, inte kom fram i tid via båt utan att vi först fick stanna i en annan by. Där visste vi inte vad som skulle hända eller var vi skulle sova. Medan jag och några andra spelade fotboll och lekte med barnen i byn försökte andra att hitta sovplatser för natten.

Rätt som det var kom en lastbil med säten för att ta oss till den by vi egentligen skulle ha åkt till. Det visade sig att en kvinna gått till grannbyn, som var byn vi skulle till, och berättat att vi fanns i deras by. Hon kände oss inte men ändå hjälpte hon oss på detta fantastiska sätt.

För att citera mina egna anteckningar från resan ”Något jag tänkt på är att alla vi bott hos eller som hjälpt oss är alltid så tacksamma för att få göra det. I Guayaquil var de så tacksamma att få tjäna Herren på detta sätt och beskrev det som att änglar bott hos dem. I Oyacachi tackade de oss för att vi kommit och de sa att vår vistelse skulle kunna hjälpa dem att utveckla sitt arbete i framtiden för fler turister. De kallade oss även systrar och bröder. Hur sjukt är det inte att de som hjälper oss är så tacksamma för att de får hjälpa. Vi borde vara de som är mest tacksamma för all hjälp vi får!”

Jag tänkte inte på det då men nu i efterhand har jag insett att vi tillsammans fick uppleva mission, både från vårt håll och från deras. Det var möten som bidrog till något större.

Cajsa Carlsson, med på resa med Ska'ut Mera till Ecuador 2018

49 | Helig kallelse att dela tron vidare

Jag är mycket tacksam att få tillhöra en kyrka som vilar på missionens axlar, där människor gått före och delat evangelium ut i världen för den här världens skull, en berättelse som alltså fortsätter.

Även om Ekumeniakyrkans vision sattes för 8 år sedan så är verkligheten mycket äldre än så. Mötet med Jesus har förvandlat många själar i våra sammanhang under ca 150 år. Medarbetare som gått ut i en helig kallelse med uppdraget att dela tron vidare till nya människor, i vårt land men också långt bort.

2006 hade vi evangelister i Missionskyrkan förmånen att bjuda in evangelister från våra systerkyrkor runt om i världen till en konferens i Fiskebäck.

Det var helt fantastiska dagar som bl.a. mynnade ut i att jag fick förmånen att besöka Wuhan i Kina. Under två veckor fick jag leva sida vid sida med Pastor Gee och en församling som vann hundratals människor för Gud varje månad. Som evangelist blev detta en resa som satte djupa spår i mitt liv. Jag insåg mitt och kanske vår kyrkas behov av att se vad Gud gör runt om i vår värld.

Herren är så mycket större än vårt sammanhang i Sverige!

Just denna erfarenhet möter jag ofta bland alla de Apg29-elever som jag mött ute i världen på skolor sedan dess. Det gör något djupt inombords då man ser och lär sig hur kristna på olika platser i olika kulturer följer den Herre som kallar oss alla till mission!

Att jag sedan fått se Apg:are ta steget vidare in i pionjära sammanhang i Ekumeniakyrkan eller att välja att gå Enskilda Högskolan gör att vårt behov av kontakter med systerkyrkor blir en nödvändig del för att utveckla kyrkan på hemmaplan.”

Pär Alfredsson, chef nationella enheten

50 | Nyfrälsta drogmissbrukare startade företag

”Jag tror inte på slumpen” brukar Leif GW Person, kriminologen, säga när olika händelser verkar ha samband.

Jag tror inte heller på slumpen utan att Gud har planer för var och en av oss, med målet att bygga Guds Rike. Dynamiska, inte statiska. Liksom i ett schackparti finns det alltid ett bästa drag beroende på den uppkomna situationen. Efteråt kan vi kanske se att Gud varit med och serverat oss möjligheterna.

Olika omständigheter ledde till att jag som konsult arbetade med produktionsutveckling på SIDA-uppdrag på 90-talet. När det andra uppdraget inte fungerade lika bra som det första fick vi tänka ut nya, bättre strategier. Vi fann ett vinnande koncept som sedan funkade i ytterligare fem år i flera länder. Tio år senare, år 2010, fick missionsledningen i Missionskyrkan förfrågan från samarbetskyrkan i Ryssland ”Kan ni hjälpa oss med företagsutveckling!”. De nyfrälsta drogmissbrukarna från kyrkans många behandlingshem uppmanades ofta att startade företag när ingen ville anställa dem. Oerfarna som de var misslyckas de ofta. Jag som hade en utprovad metod som fungerat kunde då säga ”Här är jag, sänd mig”.

Nu har missionsprojektet Business Coaching pågått i Ryssland i 10 år med olika erfarna kristna svenska företagare som volontärer. Dessa får använda sina företagsledarerfarenheter till att bygga Guds rike i Ryssland. Människor som kommit ur drogberoendet får utkomst, mening med livet och kan bidra i samhället. Många av de ryska kristna företagarna har nu också fått coachingsutbildning och -erfarenhet som de hjälper andra med.

Vilka erfarenheter har du som kan vara till nytta i att bygga Guds Rike?

Och jag hörde Herrens röst. Han sade: ”Vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare?” Jag svarade: ”Jag, sänd mig!” – JESAJA 6:8

Torgny Veibäck, projektledare i missionsprojektet Business Coaching

51 | Mission är ”både och”

Ibland hör man att mission skulle vara ”antingen eller”. Att mission är att välja bort det goda livet. Att sann mission är antingen evangelisation eller sociala insatser. Mission är antingen här eller där borta.

När Jesus själv gör sitt första framträdande som vuxen läser han en Jesajatext i synagogan i sin hemstad:

Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren. –

LUKASEVANGELIET 4:18-19

Han säger sedan att denna text har gått i uppfyllelse idag. Jesus har deklarerat vad som är hans mission. Genom Guds Ande som är över honom så kommer han att förkunna ett glädjebud för de fattiga! Befrielse för de fångna och ge syn för de blinda osv. En text som ofta har tolkats som att det bara handlar om en ”andlig” fattigdom och fångenskap. Men som minst lika mycket handlar om att ta sig an fattigdom, förtryck i vår fysiska verklighet. För mig är den viktig för min förståelse av vad mission är. Mission är evangelium till frälsning samtidigt som det också handlar om att ge förtryckta frihet i den här världen. Det är både och, och inte antingen eller. Båda uppdragen är lika viktiga och kan inte separeras i vår förståelse av vad mission är.

Mission har samtidigt gått från att tidigare vara synonymt med Internationellt arbete till att vi nu talar om att mission också är här och nu. En del menar idag att utmaningarna är så många runt om oss så att vi inte klarar att fokusera på det som är därborta. Det är inget nytt sätt att tänka. Jesus är inne på detta redan från början i samma kapitel.

...det fanns många änkor i Israel på Elias tid. ...Ändå sändes Elia inte till någon av dem utan till en änka i Sarefat nära Sidon. Det fanns många spetälska i Israel på profeten Elisas tid, och ändå blev ingen av dem botad, däremot syriern Naaman.

– LUKASEVANGELIET 4:25-27

Mission är både proklamation av evangelium till ”frälsning” och att sätta de fysiskt förtryckta fria. Mission är också både här och långt borta. Missionen är Guds samtidigt som kyrkan inte kan existera utan mission. Kraften kommer från anden samtidigt som det handlar om hur vi lever i vardagen. Mission är ”både och”.

Stefan Emilsson, samordnare Asien

52 | **Mission som vidgar vyer**

Vid ett tillfälle för några år sedan mötte jag en FN-tjänsteman i Kongos huvudstad Kinshasa. Han berättade att hans ”mission” var att utbilda kongolesiska polismän.

Jag fick också tillfälle att berätta varför jag var i Kongo. Jag var där för ”Guds Mission”! Mission kan ju översättas med ordet sändning, att vara sänd. FN-tjänstemannen var sänd av sin uppdragsgivare av en särskild anledning. Det samma gällde mig som missionsarbetare, men för mig, sänd för att dela och för att ta emot.

Vilken förmån att i den kristna kyrkan få vara insatt i Guds Mission för att dela evangeliet i alla dess former. Vilken förmån att få göra det i en gränsöverskridande gemenskap tillsammans med systrar och bröder i den del av den kristna familjen som finns i Kongo. Vännerna i Kongo har gett mig nya perspektiv på uppdraget.

När man betraktar en sak från någon annans håll upptäcker man nya dimensioner och kanske också dolda hemligheter. Jag är tacksam för sådant jag fått lära mig av trossyskon i Kongo. Jag har påverkats av deras sätt att bäras av visioner, av deras hoppfullhet, av deras tålamod och av deras trohet och uthållighet i uppdraget Gud gett och av den stora förtröstan på att han som gett uppdraget också skall sörja för sitt verk.

Peter Wärnelid

53 | Mission i Japan

Jag har varit volontär i Japan, i vår systerkyrka NSKK.

I Okayama Covenant church finns texten: Matteusevangeliet 28:19 ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn.” Detta är mission för många. Orden var inte nya, men de grep tag i mig nu.

Behöver man missionera i Japan? Ett land där tekniken är välutvecklad och alla får gå i skolan.

Bibeln sprider kärlek och hopp. *Vem behöver inte det?* Kawaguchi, pastor i kyrkan, sa att 1 miljon (av ca 126,5 milj.) människor är kristna. NSKK har 900 medlemmar (600 aktiva).

I den japanska kulturen ser man att det finns saker som brister. Hela den japanska mentaliteten skriker hopplöshet. Skolorna har skyhöga krav. Cheferna bestämmer allt, ifrågasätter du blir du av med jobbet. ”Du kan ingenting”.

Ordet FÖRLÅT, en hörnsten i det kristna budskapet, existerar inte i det japanska samhället (enl. mig). Visst säger man ”Sumimasen” jämt (= ursäkta mig) men det är inte den sortens förlåt jag tänker på. Att få känna att man blir förlåten och framför allt att Gud har förlåtit dig.

I Okayama hade Kawaguchi och jag många samtal. Vi diskuterade livet utifrån bibeln och jag fick en inblick i hur svårt det kan vara att vara kristen i Japan. I Japan skäms man fortfarande över dem med funktionsnedsättning. Varför behövs mission i Japan? Kawaguchi berättade att varje år begår 30 000 personer självmord och många fler försöker ta sitt eget liv. ”Människor behöver det sanna livet och endast Jesu evangelium kan ge människor det.” I Japan behöver människor få höra att de är värdefulla och de behöver hopp. Därför är det viktigt att vi fortsätter missionera i Japan.

Indika Alge, Eksjö, före detta volontär i Japan

54 | ”Där borta” är närmare än någonsin

Idag när världen inte längre är långt där borta utan runt omkring oss här i vår närhet, i vårt land, är kyrkans arbete mer angeläget än någonsin.

I migrationens tidevarv kan vi se varandra i ögonen även om vi är födda i olika världsdelar. Här hemma kan vi lyssna till berättelser från hela världen. I pandemins efterföljd ger tekniken oss också oanade möjligheter att via en länk i etern mötas på nya sätt. Vi kan samtala med människor i andra delar av världen, få del av andras berättelser och dela våra egna, få lyssna till predikningar och ta del av hur kyrkan arbetar i andra länder. Det ger oss möjlighet att växa i tilltro och gemenskap.

Vår kyrka har under många år haft en stark förankring i den byggd den finns i och har samtidigt byggt upp en mångfald av relationer till människor, institutioner och kyrkor i andra länder. Ovärderliga kontakter har knutits mellan kyrkan i Sverige och kyrkan i andra länder. Kontakter som berikat oss och gett livet mening.

Under många år gick missionen härifrån och ut, men idag tar den nya vägar. För med mission är det som med fåglarna, den känner inga gränser. Mission är där vi är och mission är vår kallelse som kristna och som kyrka.

Tänk att få ge! Tänk att få ge till något som är meningsfullt för någon annan! Tänk att få ge hur mycket jag själv vill! Tänk att få vara med i ett sammanhang som burits av människor med glädje i över hundra år! Genom Equmeniakyrkans internationella mission kan jag vara med och bidra till att livet för människor i andra delar av världen blir bättre samtidigt som mitt eget liv berikas genom att jag får ta emot av vad andra ger till mig.

Anna Kimming, styrelseledamot i kyrkostyrelsen

55 | Med Guds hjälp gjorde vi skillnad

Förr var internationell mission en ”envägsaffär” där kyrkan i det globala nord skickade missionärer till det globala syd. Idag när världen ser annorlunda ut och det finns kristna i syd såväl som i nord måste även Guds mission, som vi alla får vara med i, se annorlunda ut.

Därför är jag glad över att Equmeniakyrkan inte bara sänder ut missionärer utan att vi också haft förmånen att ta emot missionärer från samarbetskyrkor här hos oss.

Jag tänker ofta på detta i relation till det sätt på vilket Paulus beskriver församlingen då han talar om den som en kropp (Rom 12). Även globalt har vi olika kunskaper, förutsättningar och gåvor. Därför behöver vi hjälpa varandra. Precis som vi från Sverige skickar missionärer till våra samarbetskyrkor så behöver vi att våra samarbetskyrkor sänder missionärer hit till oss som kan vara med och bringa nya idéer och nytt liv in i våra svenska sammanhang.

För ett antal år sedan hade min familj och jag förmånen att åka ut som missionsarbetare. Jag måste erkänna att jag emellanåt brottades med det faktum att vi på plats av samarbetskyrkan sågs som ”våra missionärer”. Det var ju det vi var men jag tänkte ofta något i stil med att ”det är ju bara jag som kommer”. I efterhand har jag dock förstått att även om jag på plats ibland brottades med det epitet som sattes på mig så fick vi, med Guds hjälp, vara med och göra skillnad.

Med detta sagt vill jag uppmuntra dig att, utifrån de gåvor som Gud lagt ned i dig, fundera över om detta med att åka till ett annat land som missionär kanske kan vara något även för dig.

Johan Lindgren, internationell samordnare med ansvar för Afrika

56 | Kvinnor i Sverige och Mellanöstern

Jag är glad att få dela med mig till er om min erfarenhet som missionär i Sverige. Jag, min man och min son kom till Sverige för fem år sedan för att tjäna Gud genom att arbeta med arabisktalande grupper.

Vi har under dessa år känt en stor välsignelse och goda erfarenheter av att tjäna Gud genom våra möten med människor från olika kulturer och bakgrunder.

Jag är bland annat involverad i ett arbete som stödjer kvinnor som har många problem och svårigheter. Detta arbete har hjälpt mig att förstå några av de skillnader som finns mellan kvinnor som bor i Sverige och de som lever i Mellanöstern. Denna insikt delade jag med mig av i samband med en konferens i Egypten i oktober 2019 där jag deltog tillsammans med en internationell grupp från Equmeniakyrkan.

Jag höll där en föreläsning som handlade om skillnaden mellan kvinnor i Sverige och kvinnor i arabiska länder. Jag berättade bland annat att jag upplevde att kvinnor i Sverige kan leva fritt och säkert och att de kan göra vad de vill utan rädsla. Kvinnor uppmuntras av staten att arbeta och på olika sätt bidra till samhället.

Det är mycket viktigt att i arabiska länder uppmuntra kvinnor att arbeta på samma sätt som män och att de inte skall känna rädsla för att ta plats utifrån att Gud också har skapat kvinnor för det och inte bara sitta hemma, laga mat och ta hand om barnen.

Pheabe Zekry, missionär i Sverige. Kommer från Egypten

57 | **Ansvar att arbeta för alla människors lika värde**

Inte utifrån politiska meriter utan med meriter från att driva och utveckla kristet barn och ungdomsarbetet i Sverige fick jag våren 1997 arbete som SMU (Svenska Missionsförbundets ungdom) – volontär i Johannesburg i Sydafrika.

Under två år arbetade jag för SUCA (Student Union for Christian Action). Plötsligt befann jag mig i ett land och i en organisation som just var i färd med att bygga upp en demokratisk struktur efter år av systematisk rasism och diskriminering. SUCA och därmed också jag blev involverade i en mängd nätverk, organisationer och arbetsgrupper.

Själv deltog jag i "The internationell Campaign to ban landmines" (organisationen fick Nobels Fredpris 1998). Jag var med och planerade sanningskommissionens (TRC) "hearing" då kvinnor fick vittna om övergrepp som skett mot dem under apartheidtiden. Jag deltog i möten som arrangerades av "Collect A Can" ett landsomfattande miljöarbete för att minska nedskräpning. Jag var också sammankallande för en grupp kvinnor som till "The South Africa Youth Policy" hade i uppdrag att lyfta frågor som berörde unga kvinnor i Sydafrika.

Vissa anser att tro och politik inte hör samman och visst finns det aktuella exempel på när kristna blir, i mina ögon, en negativ maktfaktor. Jag tycker dock, trots allt, att vi som kristna och kyrka har ett ansvar att verka och arbeta i samhället för demokrati och alla människors lika värde, på den plats vi är utifrån våra förutsättningar.

I Sydafrika hade de kristna en självklar röst när "det nya Sydafrika" skulle formars. Jag vet inte hur starkt engagemanget bland kristna är idag men både där och här bör vi som kristna på olika sätt ta del i samhällsutvecklingen och på det sättet också bidra till Guds Mission.

Anna-Carin Persson Stenbeck, internationell handläggare

58 | Social rättvisa i Ecuador

Under den tid min familj och jag har samarbetat med Pactokyrkan i Ecuador har vi sett hur den sociala medvetenheten växt i kyrkan, varje gång landet har gått igenom en kris.

Under de senaste fem åren har det varit en utmanande tid då vi har drabbats av en jordbävning, en våg av flyktingar från Venezuela, politisk instabilitet och nu Covid.

I kriserna blir ett antal problem som landet har lidit av i tystnad mer synliga. Orättvisa, fattigdom, korrruption, hunger, ångest, ensamhet, våld och misshandel av barn och kvinnor etc.

Men Pactokyrkan i Ecuador har sedan dess start upprätthållit en medvetenhet om social rättvisa och har svarat genom att arbeta med olika projekt för att påverka och skapa social förändring.

När jordbävningen inträffade såg jag en kyrka som gick ut för att omfamna de gråtande och mata de hungriga, gav tröst och gick ut för att dela det lilla de hade med de behövande. Jag har sett en medkännande kyrka som älskar och kämpar för rättvisa för misshandlade barn och kvinnor.

Vi var inte beredda att möta alla dessa situationer, men samtidigt utmanade varje kris oss att öppna våra hjärtan och lyfta vår blick mot den smärta vårt folk led, vilket fick oss att agera.

Människa, du har fått veta vad det goda är, det enda Herren begär av dig: att du gör det rätta, lever i kärlek och troget håller dig till din Gud. – MIKA 6:8

Andrea Hermansson, missionär i Ecuador

59 | Vad gör du här?

En profets liv har aldrig varit lätt. I Första Moseboken kapitel 18 och 19, beskrivs på Elias tid, en mycket omfattande torka. Samtidigt händer omtumlande saker för Elia och i texten beskrivs hur Gud ger honom allt han behöver.

Efter Elias triumf över Baals profeter, försökte drottning Isebel att döda honom. Elia sprang då till kullarna och gömde sig i en grotta. Plötsligt kom en ängel till honom och sa att han skulle äta, för resan framför honom skulle bli mycket tuff.

Gud avbröt Elias tankar och hans självömkan i grottan och frågade honom ”vad gör du här?” Gud talade till honom i tystnad och påminde honom om att han inte var den enda trogna personen kvar och att Gud fortfarande hade något för honom att göra.

Vi lever i en pandemi, en historisk tid i världen. Och i dessa tuffa och ensamma dagar när vi vill springa bort och gömma oss, hittar Gud oss och konfronterar oss med frågan ”vad gör du här?” Det är liksom Gud frågar, ”är det av rädsla som du gömmer dig i denna grotta? Litar du inte på mig? Fattar du inte, mitt barn? Jag vet allt om coronaviruset: när och var det började och när det slutar. Jag vet allt, och jag har allt under kontroll”.

Världen förändras och Gud arbetar på nya och underbara sätt. Den Heliga Ande styrker oss och leder oss att älska och omfamna varandra. Även i Corona-tider när man inte kan krama varandra och social distansering är normen, påminns vi om att Gud fortfarande talar även i tystnad och att Gud har en spännande framtid för oss.

Barbara Jean Swanson

60 | Framför henne står fem polisbilar parkerade

Innan min allra första utlandsresa i jobbet som Eurasiensamordnare, en resa som skulle gå till ett av de där ”bergiga stan”-länderna i Centralasien, satt jag och läste vårt måldokument Mission 2020.

För att nå det övergripande målet har tre prioriterade områden formulerats: samverkan i Sverige, internationell samverkan och påverkansarbete

Under området Internationell samverkan står det att läsa att det år 2020 ska finnas en fördjupad samverkan med och mellan samarbetskyrkor, organisationer och internationella aktörer inom områden som *evangelisation*, *församlingsutveckling* och *praktisk diakoni*.

Och då började jag fundera. Hur jobbar vi med detta? Ja *församlingsutveckling* kan vi hjälpa till med, där det redan finns lagliga och registrerade kyrkor, och genom *praktisk diakoni* synliggörs Jesu budskap. Men HUR jobbar vi konkret med *evangelisation* i de olika länderna, inte minst i områden, där det medför förföljelse, hot och trakasserier om man delar sin upplevelse av Gud med någon annan, där i många områden inte bara bibel, men all religiös litteratur är förbjuden? Evangelisation står som en egen punkt i planen, så hur kan vi nå ut med Jesu budskap genom just evangelisation i ett sådant område?

Jag fick svar på min fråga på resan, på väg upp i bergen till ett avsides konferenscenter där vi i lugn och ro och i hemlighet skulle ägna oss åt frågor kring religionsfrihet. Vi åkte minibuss tillsammans med några av deltagarna, och efter några timmar stannade vi för en rast märker jag plötsligt att en av våra medpassagerare inte är med in till caféet. En liten ödmjuk kvinna med låg röst, men med många berättelser efter ett tufft liv bakom sig som konvertit. En kvinna som nästan inte öppnar munnen om hon inte blir tilltalad, som för att inte störa oss andra.

Då jag kommer ut från caféet sitter hon på bänken utanför tillsammans med en främmande ung muslimsk man. Precis framför henne står fem polisbilar parkerade, därför att även de mycket aktiva poliserna vill ha en rast. Och där, mitt i detta, i ett land där det är förbjudet att prata om Jesus offentligt, sitter hon och med låg och lugn röst och långsamma rörelser, berättar om Jesus och delar evangeliet med den unge mannen.

Vilken styrka, vilken kärlek, och vilken väckarklocka för mig, där jag står med min Coffe-to-go... Jag frågade efteråt, hur hon gjorde, hur hon vågar. Hon berättade att hon alltid ber Gud visa henne vem hon ska dela evangeliet med just nu, därför att evangeliet är för viktigt för att inte dela vid varje *tillfälle som dyker upp*...

Cecilie Larsen, handläggare och Eurasiensamordnare för Equmeniakyrkan

